

ДОНКО НАЙДЕНОВ ИЗЧЕЗНАЛИЯТ БЛИЗНАК

chitanka.info

I

По всичко личеше, че тази вечер ще се съберат доста хора. Все пак партито беше страхотно организирано. Както винаги. Важни ВИП персони, аристократи, бизнесмени и други известни личности прииждаха в огромното дворно място около басейна. Том Гайгер, собственикът, лично посрещаше гостите с усмивка, Бети, съпругата му, помагаше на прислужниците в подготовката на партито. Всичко тук се правеше с усмивка, именно поради това обстоятелство, на забавите, организирани от фамилията, винаги имаше много посетители. Такава беше традицията, създадена още от Рандолф Гайгер — баща на Том и основател на компанията. Неговият седемдесетгодишен юбилей бе причината за партито тази вечер.

Малко по-късно, когато вече всичките гости бяха на лице, Том Гайгер се намираше в просторната баня пред огледалото. Сърцето му биеше по-учестено от друг път, понеже вълнението му беше достигнало връхните си точки. Не го биваше особено в речите, а след малко трябваше да излезе и да направи точно това. Също така, цялата процедура по организирането му отне време и средства, но за сметка на това всичко дотук вървеше перфектно. Сега обаче Стария (така Том наричаше своя баща) нямаше как да му помога, защото събитието трябваше да бъде изненада за него.

В двора на огромната къща живееха той, съпругата му Бети, малкият им син Роби, Рандолф Гайгер и Летисия — върна съпруга на Рандолф и прекрасна майка на Том. Рандолф и Летисия вече бяха пренесли багажа си в лятната им резиденция в Патън, на брега на Тихия океан, и повечето време прекарваха там. Те искаха да се радват на старините си и да „оставят младото семейство на мира“, както се изразяваха. Но нямаше как да им се натрапват, защото имението беше огромно, имаше предостатъчно място, а и едва ли наоколо имаше по-сплотено аристократично семейство от тяхното, дори в целия Лос Анжелис.

Том стегна вратовръзката си и излезе от банята. Мина през тълпата, като раздаваше поздрави и усмивки, и пристъпи към импровизираната сцена.

Когато се качи на нея, по лицето му бяха избили ситни капчици пот. Той носеше в джоба на сакото си листа с речта, която трябваше да произнесе, въпреки че я знаеше наизуст. Мислеше да я извади, ако заради напрежението се запъне някъде. Том се изправи пред микрофона, отново си намести вратовръзката, въпреки че нямаше нужда от това, и започна:

— Уважаеми гости, приятели и роднини, благодаря ви, че ни уважихте и отнехте от ценното си време да дойдете на юбилея на баща ми. Радвам се, че има толкова много хора, отдаващи почит на скъпия ми татко. Искам да се обърна и към него, за да му кажа следното: „Благодаря ти татко за всичко, което направи за нас. Ти не само, че буквално от нищото, създаде компанията «Gamestorm ltd», която в момента е сред четирите най-големи производители на детски играчки в света и която сега управлявам аз. Ти, в знак на съпричастност, основа и фондацията «Подкрепа за болните деца», чрез която даде надежда на толкова много страдащи деца, без да искаш отплата, при което спечели уважението на цяла Америка и на целия свят. Също така, ти си страхотен баща, великолепен дядо на малкия Роби, приятел на целия свят. Благодарим ти от сърце“.

Последваха бурни аплодисменти, които показваха, че речта му навярно е минала отлично. Видя, че очите на стария Рандолф се насълзиха, явно вълнението от изненадата беше огромно.

Отнякъде се чуха викове:

— Реч, реч...! Искаме реч от Рандолф...

Стария помаха с ръце, че в момента не желае да излиза, но сетне овладя вълнението си и тръгна към сцената.

— Благодаря ви, благодаря ви! — започна с дрезгав, развълнуван глас Рандолф. — Благодаря ви за уважението, драги мои приятели! Това беше една огромна изненада за мен. Това беше нещо наистина прекрасно. Не зная какво да кажа, вече съм стар, нямам тази енергия. Забавлявайте се! Забавлявайте се, приятели мои!

Партито мина много добре, както всяко едно (Рандолф беше научил Том още от, преди да му завещае компанията, да прави всичко перфектно или изобщо да не го започва). Имаше разнообразна музика — джаз, поп, кънтри, рок, класика, а за финал, беше организирано нощно къпане в огромния басейн, както и състезание за най-красиво гмуркане. Цялата забава беше една истинска ВИП веселба, в която почти всички гости вземаха участие. Рандолф Гайгер също беше на гребена на вълната и въпреки седемдесетте си години, се забавляваше като тийнейджър.

Към седем сутринта всички гости се бяха изнесли, оставяйки разпилени празни или полу празни бутилки от шампанско, уиски, скоч, мартини и остатъци от храна, всякакви опаковки. Дори част от голямата торта беше на земята, а басейнът се нуждаеше спешно от смяна на водата. Цялото разтрепбане и събиране на боклуците оставиха на помощния персонал, а домакините се приготвиха за лягане. И петимата бяха изморени, защото трябваше да останат до края на партито.

* * *

Роби се събуди към обяд от някакъв шум, идващ от съседната стая. Затича се към всекидневната, където видя дядо си седнал на земята. Той се държеше за гърдите, лицето му беше изкривено от гримаса, показваща силна болка и задух. Детето побягна, като викаше силно:

— Мамоо, таткооо, бабоо, на дядо му има нещо!

Отгоре се отвори врата.

— Какво става Роби?

— Дядо! Седнал е на пода и стене!

Том и Бети заслизаха по стълбите, Летисия тръгна след тях. Минаха покрай Роби и влязоха във всекидневната. Детето ги последва.

Старият Рандолф Гайгер лежеше свит на пода, като ръцете му бяха на гърдите. Кожата му бе придобила бледорозов цвят.

— Бети, бързо, извикай доктор Винсент! Аз ще стоя при него. Роби, ходи в стаята си.

Бети отиде до телефона и набра номера на доктора. След половин час Рамон Винсент беше тук и опипваше пулса на Рандолф.

— Няма пулс. Мъртъв е. Получил е масивен инфаркт и е умрял за секунди. Съжалявам! — изрече той и сведе унило глава в знак на съболезнование...

Така стария Рандолф Гайгер, основателят на „Gamestorm ltd“ и на „Подкрепа за болните деца“, уважаваният и помогналият на толкова много хора, умря на шестнадесети април, две хиляди и трета, ден след седемдесетгодишния си юбилей.

* * *

На погребението му, два дена след трагичната случка, дойдоха хиляди хора — все едно погребваха президент. А тялото му беше поставено в красив черен ковчег, инкрустиран със златни украсения. Том избра скъп ковчег, защото баща му, въпреки грижите си към всички тях, не бе получил почти нищо в отплата. Ето защо, той искаше да му осигури поне прилично последно пътуване.

Няколко деца, на които бе помогнал да оздравеят, както и техните родители, бяха съчинили сърцераздирателни слова, показващи огромното съжаление, че техният ангел пазител вече не е сред тях, и така му благодариха за всичко, което е правил за хората. При поставянето на ковчега в гроба, намиращ се в двора на семейното имение до параклиса, всички присъстващи плачеха.

След печалното шествие следваше равносметката. Едва след смъртта на баща си, Том започваше да разбира какъв човек е загубил. Като единствено дете не му беше липсвало нищо. Когато стана на деветнадесет, Рандолф го изпрати в Хюстън, в „The Cildoom University“, който имаше славата на един от най-скъпите университети и Том получи много добро икономическо образование. След като се завърна в Ел Ей, по-точно в красивото предградие Белоуз, недалеч от тихоокеанския бряг, баща му се зае да го обучи за помощник и евентуален заместник. Том схващаше бързо и след около година работа на щат като изпълнителен директор, той стана новият собственик на компанията. Младият мъж се справяше отлично със задачите си, но,

разбира се, Стария винаги му помагаше и го съветваше по всички въпроси.

Рандолф Гайгер беше роден на петнадесети април, хиляда деветстотин тридесет и трета година в малкото градче Прегин, щата Колорадо. За миналото си почти не говореше, освен че е живял в някаква стара къща, завещана от неговия баща. Рандолф е бил пехотинец в армията и съответно — голямата гордост на баща му. На тридесет годишна възраст се е оженил за Летисия Моудли, която след това станала Летисия Гайгер. По-късно, през хиляда деветстотин шестдесет и четвърта, за първи път е проплакал Том. Малко след раждането на детето, Рандолф напуснал армията, продал къщата и заедно със семейството си се преселил в Лос Анжелис, където създал компанията. В големия град отначало живеели на квартира, но когато компанията започнала да регистрира големи печалби, построили имение с красив двор, след това купили друга къща, в централен квартал на Лос Анжелис, лятна вила в близост до океана и двадесетина хектара земи.

След кончината на Рандолф, Том и Бети притежаваха две огромни къщи, лятна резиденция в Патън, земи и планации по протежението на калифорнийския бряг. Рандолф се гордееше с това, което има и обичаше да го обсъжда с познати и приятели. Все пак, Стария не желаеше да говори за живота си в Прегин. И Летисия, която също беше от там, мълчеше по тази тема. „Вероятно — мислеше си Том — животът им там никак не е бил лек и затова не му даваха гласност“.

Рандолф ръководеше компанията интелигентно. Когато сключваше сделките, беше откровен — споменаваше не само хубавите страни, но и лошите. Затова повечето клиенти му се е доверяваха, а и той се стремеше да оправдава доверието им. Никога не ламтеше за богатство, не гонеше голямата печалба, винаги беше честен и прям. Затова и достигна до това ниво.

Том управляваше не по-зле. Отначало всички работещи се отнесоха скептично към него, но след време започнаха да му имат доверие. Най-добрата му проява обаче беше по време на финансата криза през хиляда деветстотин деветдесет и четвърта, когато те имаха десет конкурентни компании. Тогава покупателната способност на населението рязко бе спаднала и фирмите масово съкращаваха

персонал. В „Gamestorm ltd“, обаче, нещата не стояха така. Том свали цените на играчките с цели двадесет процента, при което не само че не загуби клиентите си, но и спечели нови. И така, с малко повече работа, той успя да задържи персонала, а накрая дори вдигна заплатите на повечето от подчинените си, защото производството се беше увеличило многократно. От тези десет компании две фалираха, други две бяха на ръба, обявявайки несъстоятелност. Но „Gamestorm ltd“ спечели от тази криза. Спечелиха и хората, работещи за компанията. И сега тя беше една от четирите най-големи производители на детски играчки.

Преди седем години Том се сдоби със заместник. Казваше се Хари и беше негов приятел и колега от университета. Пъргав, словоохотлив и дарен със способността да се сприятелява бързо, той спечели симпатиите на персонала. С течение на времето, Том установи, че може да му има пълно доверие. За това, с лекота позволяващо Хари да поема неговите задължения през почивките и отпуските. И той се справяше много добре.

С Бети се запознаха през хиляда деветстотин деветдесет и втора на един виенски бал. Том рядко беше виждал такова съчетание от красота и интелект, а Бети имаше и от двете качества в завидно количество. Освен това, беше скромна, разбрана, отговорна. Той веднага я привика като главен експерт по въпросите за маркетинга, където работеше и досега. Тя имаше визията на фина жена с, черна коса, ясно и красиво лице, висока около метър и седемдесет, с тънка талия до преди раждането на Роби. Том пък беше висок метър осемдесет и седем, строен мъж с кестенява коса. Притежаваше рядко чувство за хумор и красива, заразителна усмивка, която се харесваше много на Бети. Обличаше се винаги елегантно, в крак със съвременните модни тенденции.

Ожениха се шест месеца след запознанството, а десет месеца след сватбата се роди Роби. Момчето беше плодът на тяхната любов, нещото, което ги свързваше завинаги. Роби растеше в охолство и, също като Том, не бе лишаван от почти нищо. Беше безгрижно и весело дете, дори родителите му се страхуваха, че като порасне ще му бъде трудно да се справя сам в живота.

Летисия и Рандолф приеха с охота компанията на Бети. С Летисия дори станаха приятелки, винаги ходеха заедно на пазар или на

еккурзия в някой друг град. Това радваше неимоверно Том, чийто страх от евентуално неразбирателство между майката и жената на живота му не се оправда.

Но ето че сега цялото семейство бе подложено на изпитание от съдбата — смъртта на Рандолф. Той беше главата на фамилията, човекът с точните наставления, човекът, който можеше да разбере всеки и винаги вземаше правилната позиция. Преди смъртта му всички се чувстваха по някакъв начин защитени, след като знаеха, че той е с тях. За него никога не се споменаваше лоша дума, всички го удостояваха с уважение и почит.

Но Рандолф вече не бе сред живите. Том трябваше да поеме неговата роля и в живота, а не беше сигурен дали ще се справи.

II

Две седмици след смъртта на бащата, Том беше привикан от Джони Гостуидж — семейния адвокат, занимаващ се с недвижимите имоти.

— Влез, Том — каза Гостуидж, след като Том почука на кантората му.

— Защо ме викаш така ненадейно, Джони?

— Искам да ти покажа всичко, което е притежавал баща ти. Все пак като наследник е нужно да се запознаеш с имотите му. Трябва да кажеш и на майка ти, защото тя също има дял от наследството.

— Добре, но мисля, че зная кои са имотите му. Все пак съм част от фамилията.

— Така е, но виж това — и посочи регистъра — огромна массивна къща в Прегин, викториански стил, с десет декара дворно място, построена през хиляда деветстотин тридесет и девета от Франк Гайгер.

— Не знаех, че е била толкова голяма. Но мисля, че отдавна е продадена. Поне така ми беше споменато. Татко я е продал и с парите от нея е дошъл тук.

— Не е продадена — заяви Джони, — ела и погледни тук, всичко е записано в регистъра. Била е обявена за продан, но никой не я е купил.

— Интересно. Навярно татко е поставил твърде висока цена. А и в малък град като Прегин няма толкова богати хора, че да си позволят да я купят.

— Единадесет хиляди долара, първоначална цена.

— Какво?! — учуди се Том. — Да не искаш да кажеш, Джони, че се е продавала за толкова?

— Абсолютно. При това е била в много добро състояние. Но никой не се е възползвал от офертата. А през хиляда деветстотин деветдесет и осма се цената е смъкната на пет хиляди.

— И отново никой не я е купил?

— Ами да. Бих казал, че е странно.

Когато Том се прибра, завари майка си да чисти всекидневната. Това беше любимото занимание на Летисия и тя не позволяваше на друг да го върши. Том подхвани темата:

— Мамо, ти знаела ли си, че татко не е продал къщата в Прегин?

Жената го се изправи рязко и го погледна:

— Кой ти го каза?

— Бях при Джони Гостуидж. Той беше проверил всичко, което татко е притежавал.

— Когато се преместихме тук, я обяви за продан. По думите му някакъв предприемач я е купил. Мислех, че тази работа е свършена. Да няма никаква грешка? — учудено попита Летисия.

— Не мамо, няма грешка. Странното е, че татко на няколко пъти спомена, че се е отървал от къщата. Той обичаше да се хвали с това, което притежава, а тази къща, доколкото узнах, изобщо не е малка.

— Баща ти не обичаше да говори за миналото. Къщата в Прегин беше част от него.

— Обявил е къщата за продан за единадесет хиляди, накрая е смъкнал на пет хиляди. И никой не я купил. А ни казваше, че я продал и с парите е започнал този бизнес.

— Ами... — запъна се майка му. — Франк му оставил наследство. Освен това, спести пари и от армията.

— Зная, че моят дядо му е оставил хубаво наследство. Няма значение, мамо. Важното е, че притежаваме още една къща и другия месец ще прекараме там отпуската ни.

— Н-не знам — неуверено отговори майката, — къщата е за ремонт, така поне мисля. Все пак са минали много години.

— Затова аз и Бети ще си вземем два месеца отпуска. Искам да направим ремонта и да си спретнем една хубава почивка. Ти също имаш нужда от релакс, затова ще дойдеш с нас.

— Не. Аз имам работа тук. Кой ще се грижи за къщата? Кой ще те замества в компанията за това време?

— За къщата ще се грижат от персонала — Тифани, Фредо и Клаус ще са тук. А Хари ще ме замести напълно, много е добър. Мамо, чуй ме — всички имаме нужда от почивка. Искам да отиdem някъде,

където ще се отпуснем за известно време; където и аз, и ти, и Бети, и Роби ще бъдем доволни.

— Аз не искам да ходя там! — отсече възрастната жена. — Ако желаете, вървете, но аз няма да дойда.

— Прегин е родният ти град, мамо. Мен също си ме родила там. Не искаш ли да го посетиш отново? Аз никога не съм бил на това място, а една от детските ми мечти е да видя града, в който съм живял като бебе.

— Вървете вие. Аз вече съм стара, не желая да ви преча. Найдобре ще е да се усамотите като едно семейство. А и разберете, просто не мога да отида там. Не мога.

— Появярвай ми, няма да ни пречиш. Никога не си ни пречила. Но щом си твърдо решена, нека поне да те закараме до Патън. Ще пратим и Тифани с теб. Искам и ти да си отпочинеш.

— Съгласна съм. А Бети знае ли това, което си намислил?

— Когато дойде, ще ѝ кажа. Сигурен съм, че ще се зарадва.

Както Том очакваше, Бети прие с охота това необичайно предложение, най-вече защото обичаше природата. А Роби направо засия. Той обожаваше новите неща и приключенията, беше сигурен, че там ще открие много от тях.

* * *

Месец и половина, преди да започне отпуската му, Том, ориентирайки се по картата, отиде до Прегин с личния си „Форд“. Искаше да види състоянието на къщата и да прецени как да направи ремонта.

Прегин се намираше навътре в голямата планинска верига Кордилери. Около него, в радиус на двеста километра, нямаше големи градове — само тук-там се срещаха къщурки от някое малко селище. Родното му място имаше запуснат вид, с неоправени пътища, олющени от времето къщи, все едно бе спряло развитието си през шестдесетте или седемдесетте. Голяма част от хората бяха възрастни, вероятно тук раждаемостта беше ниска. Когато спря по средата на малка улица и попита някакви мъж и жена къде се намира къщата на Рандолф Гайгер, те ококориха очи в недоумение, спогледаха се и продължиха по пътя

си, без да продумат нищо. Със следващия човек — възрастен, зле изглеждащ мъж — се получи нещо подобно. Той също го изгледа странно, след което отвърна поглед и продължи да крачи безмълвно. Явно живеещите тук не бяха особено общителни. Той спря на един площад в центъра, слезе и се запъти към едно магазинче, за да си вземе вестник и нещо за ядене. Вестници нямаше, но си купи хотдог и тъкмо отхапваше от него, когато чу глас:

— Здравейте, господин Гайгер. Радвам се, че посещавате градчето ни.

Том се обърна и видя млад мъж, на около тридесет и пет години. Средно висок, с черна коса и очила, той се отличаваше със своята приветливост.

— Здравейте, господин…

— Дильн, Тревор Дильн. Аз съм кмет и шериф на Прегин. Това значи, че съм този, който контролира изцяло града.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Дильн — усмихна се Том.

— Сигурно искате да отидете до къщата на баща ви.

— Да, но не зная къде е. Бихте ли могли да ме насочите?

— Разбира се. Погледнете към онзи хълм — посочи шерифът. — Онази, голямата къща е на баща ви. Тръгнете по този път, карайте само по него и той ще ви отведе точно там.

На върха на хълма се виждаше внушителна сива къща. В мига, в който я зърна, Том трепна. Тя му се стори доста странна и невзрачна. Може би защото там от години не е имало живот. Той се обърна към кмета с думите:

— Благодаря ви много. Аз ще тръгвам. Мисля да прекарам отпуската си тук.

— Много добре. Това е правilen избор — усмихна се Тревор. — Тук е изключително красиво. Ако имате нужда от нещо, можете да ме намерите през деня в жълтата сграда.

— Благодаря ви отново. Довиждане, ще се видим пак. Том се добра до къщата през мрежата от тесни и криви улички и спря пред входа. Тогава видя, че дворът е доста голям — почти колкото този в Лос Анжелис. Той отключи дворния портал с ключовете, които майка му беше дала, и влезе. В началото имаше малка горичка, фонтан, ниска постройка, вероятно някоя от бараките на прислугата. След това

започващо гористо хълмче, което се издигаше встрани от главната алея. Самата къща представляваше голяма и сива двуетажна сграда, с олющена фасада и с три купола, (два малки, от двета ѝ края и един голям, среден). На входа ѝ, около входната врата се издигаше внушителна колонада, а над нея — два големи прозореца, достигащи чак до началото на средния купол. По краишата, под двета странични купола, се простираха тераси с балюстради. Подобни красиви парапети с равномерно подредените бетонни стълбчета можеха да се видят и под всеки прозорец. По всичко личеше, че за това жилище са похарчени не малко средства.

Когато отключи и отвори вратата, го лъхна неочекван хлад. „Кой знае кога за последно са отваряни тези врати“ — помисли си той. Озова се в малко антре, по пода, на което бяха разхвърляни кашони. Следващо друга врата, водеща до огромно помещение, което вероятно е служело за всекидневна. Имаше площ от около стотина квадратни метра, а таванът се намираше много високо, може би под основата на купола и от него висеше внушителен полилей. Големи портрети на Рандолф, на Франк и на Линда (съпругата на Франк и майка на Рандолф) украсяваха стените. Имаше и един рисуван портрет, на който бяха Рандолф и Летисия на младини, които държаха бебето Том. Обзеха го носталгични чувства. Навсякъде беше мръсно, мухлясало и пропито с влага, разстилаха се огромни паяжини и течове, част от стъклата бяха пукнати и през тях заради полепналата мръсотия едва влизаше светлина. Имаше множество врати за различните стаи и помещения, стълби за втория етаж, както и стълби за подземието.

Том тръгна към вътрешността на къщата. Много от нещата бяха запазени, но обезличени от времето. На долния етаж имаше осем врати за стаи, и една за баня. Имаше и метална врата към подземието, но тя беше заключена с катинар. В края се виеха стълбите за втория етаж, където коридорът правеше красив вестибюл около стените на всекидневната. Стайте бяха десет, по пет от двете страни на стълбището за таванските помещения. Те, също като и всекидневната, бяха мръсни, прашни, студени, с олющени стени, по които имаше безброй паяжини.

„Няма кой знае колко за ремонт, но определено има нужда от почистване и освежаване“ — помисли си Том.

Усещаше, че температурата вътре е много по-ниска от тази отвън, което означаваше, че къщата ще бъде прекрасен оазис в летните горещини.

Той трябаше да идва още няколко пъти преди отпуската си, за да търси строителна бригада за ремонта, също така и да почисти, където може. Едва ли ремонтът щеше да приключи до първи, но можеше да достигне поне до някой етап.

В Прегин имаше три строителни фирми, които можеха да направят тази процедура, но и трите му отказаха под претекст, че не могат да работят на това място. Тогава се принуди да потърси фирма от Лос Анжелис. Работниците заминаха на двадесет и четвърти май, като Том им разреши в дните, в които работеха да ползват къщата за спане. Ала вместо да останат десет дена, както се бяха разбрали, те се върнаха още на двадесет и осми май. Според думите им, имали друга работа и не могли да останат повече. На въпроса кога ще се върнат да довършат започнатото, те отговориха кратко, но ясно:

„Няма да се връщаме повече“.

Том остана изненадан, беше им предложил доста крупна сума за тази работа. А те сега дори отказаха да вземат пари и за това, което са свършили.

„Много интересно, дори странно — каза си Том. — Хубавото е, че бяха измазали вътрешните стени“.

На първи юни, около обяд, Том, Бети и Роби вече бяха в Прегин. Пътуваха със семейния „Крайслер“, който побра доста багаж. Том спря пред кметството, за да поздрави Тревор Дильн:

— Елате да ви запозная с кмета — той подкани останалите членове от семейството.

На площада пред жълтата сграда имаше няколко человека, наблюдаващи ги с втренчени погледи. Роби наведе глава. На стълбите седеше една жена, която щом ги видя стана, облечи се зловещо и ги заговори:

— Не ходете в къщата на хълма! Там витае злoto! Ако отидете там сте в опасност!

Том се стресна, очите на тази жена бяха ужасяващи. Видя, че Роби и Бети също я гледат уплашено.

— Не я слушайте — чу се гласът на кмета отвътре. — Елате с мен. Тя е луда, не ѝ обръщайте внимание.

— Не съм луда! Аз съм медиум и говоря с духовете — със странен, мистичен глас отвърна тя.

— Добре, добре — ѝ отговори шерифът, а после се обърна към семейството, — заповядайте вътре.

Той им направи кафе, след което седнаха в неговата канцелария. Том му каза:

— Тук ще прекараме два месеца. Има ли някъде нещо да се разнообразим. Виждам, че природата е хубава, но инфраструктурата е доста зле.

— Така е, това е беден район, градчето е отдалечено и идват малко туристи. Заведенията почти липсват, но на три километра в онази посока има много красаво езеро. Трябва да го посетите.

— Ще го направим с удоволствие, но първо трябва да намерим майстори — съгласи се Том. — Имаме още малко неща да свършим. Забелязах, че местните не искат да работят в къщата.

— Наистина — кимна Тревор, — хората са особени. Вярват в някакви предразсъдъци. Щом има голяма стара къща, веднага ѝ лепват лошо име.

— Оная жена отвън каза, че в къщата дебне злато. Вярно ли е? — попита Роби. Том му направи знак да мълчи.

— Разбира се, че не е вярно. Къщата ви е просто една обикновена, стара и достолепна къща, а призраци не съществуват — усмихна се Тревор.

— А защо тогава тя го каза? — не се предаваше Роби.

— Тя е... как да ти кажа... не е съвсем добре. А и тук някой злонамерен е пуснал неприятни слухове и хората им се връзват. Спокойно, моето момче, в дома ви не витae никакво зло. Тази къща е много красива и е един чудесен паметник на архитектурата в този район. Трябва да се гордеете с нея.

— Еее... — Роби извърна глава и тръсна ръката си във въздуха. В гласа му се долавяше леко разочарование.

— Роби, престани — каза Бети, след което се обърна към шерифа. — В такива малки отдалечени населени места подобни предразсъдъци са нещо характерно. Хората отдавна са вярвали в духове, обаче с развитието и урбанизацията, тези вярвания са изчезнали — най-вече поради липса на доказателства. Но все още има и такива места, при които новите технологии идват с голямо

закъснение, където населението пази ревностно традициите си. Прегин е точно такова място.

Тревор Дилън не скри възхищението си от тези думи, а Том започна да ръкопляска.

— Така е, традициите са много хубаво нещо, а тук определено се спазват — съгласи се кметът-шериф.

— Но защо именно на нашата къща се гледа с такива очи? — попита Том.

— Може би, защото е голяма и изоставена. Изоставените сгради малко по-малко се рушат, вероятно някой е минавал от там, когато нещо е паднало. До колкото зная, никой не я е купил дори и за символична сума, и със сигурност този факт допълнително засилва чувството за неприязнь у хората. Аз съм тук от три години и съм чул много такива истории, но така и никоя не доказа нищо.

— А защо никой не я е купил за пет хиляди долара? — запита Том. — Това е смешно малка сума, дори и за бедния американец.

— Тук хората са изключително бедни, но въпреки всичко, всеки притежава по едно или две жилища. Не съм наясно с историята на Гайгеровата къща, както я наричат, но може би рязкото напускане или евтината цена са предизвикали у тукашните тези странини схващания. Поне така предполагам. Лошото е, че местните са студени хора и рядко общуват с непознати, че дори и с мен, макар че съм тук от три години.

След това разговорът им премина към темите от живота. Том чувстваше приятелската близост на този човек, усещаше, че може да разчита на него. Тревор беше прям, откровен, а това са качества, които се харесват у хората. Накрая кметът го посъветва, ако има желание, може да мине по по-дългият път, за да разгледа градчето — имало интересни неща. Том му поблагодари и двамата си взеха движдане.

По пътя Том и Бети разглеждаха Прегин. Градчето беше малко, но доста интересно. По главната централна улица бяха разположени сгради в различни архитектурни стилове — необарок, неоренесанс, неокласицизъм, дори и сгради в стил рококо и виенски сецесион, редуващи се с характерните за Америка постройки от републиканската и викторианска епохи. Имаше и по-съвременни сгради, които обаче се вписваха доста хармонично в обстановката. Колкото повече се движеха напред, толкова по-тясна ставаше улицата, а асфалтът бе изместен от паваж. Накрая стигнаха до малък старинен площад, където

се извисяваха три големи църкви — католическа, методистка и баптистка. Католическата беше с много висока и остра кула, с красиви позлатени скулптури около голямата входна врата, другите две бяха по-малки и по-обикновени, но в никакъв скучай по-грозни. След това започващо възвишение с многобройни тесни павирани улички, което напомняше на Том за малките старинни градчета в Австрия, Полша и Словакия. Ефектът се засилваше и от голямата стара викторианска къща на върха на хълма. Неговата къща.

Крайслерът спря пред масивния портал и семейството влезе в двора, а после и в къщата. Първоначалното впечатление на Бети беше, че вътре е доста неуютно и негостоприемно, понеже отвсякъде лъхаше студенина. Улавяше се миризма на мухъл, на старост. Роби също сви вежди.

— Спокойно — ведро изрече Том, видял не особено доволните погледи на Роби и Бети, — само ще почистим, ще пооправим и къщата ще светне.

След това пренесоха багажа. Имаше четири стаи, за които майсторите се бяха погрижили и които бяха в добро състояние. И четирите бяха на втория етаж. Том и Бети си избраха голямата спалня, а Роби — по-малката съседна стая. Двете бяха близо до стълбищата към таванските стаи и към огромната всекидневна. Вече се стъмваше и тримата новодомци решиха да се изкъпят в старата баня, а след това да поспят. На другия ден трябваше да започнат масово почистване и боядисване на всички помещения.

Спаха дълбоко, непробудно. Когато станаха на другата сутрин се почувстваха бодри и отпочинали. Голяма заслуга за това имаше и чистият въздух в градчето. Въпреки странното усещане за старост и разложение, тази миризма не беше тежка като смога над Лос Анжелис. Още от рано се заловиха за работа.

Том намери отвън голяма стълба и зачисти високите стени на всекидневната, а Бети започна стаите на първия етаж. Роби също искаше да действа и захвана някои от стаите горе. Всички работеха усърдно и до обяд Бети беше изчистила пет стаи, Том — цялата всекидневна, а Роби по свое желание избрса едно от малките помещения на горния етаж. Към пет следобед бяха готови със задачите си. Уморени от работата, те седнаха да отпочинат, като Бети направи

две кафета и мляко с какао за детето, и членовете на семейство Гайгер седнаха на масата да обсъдят отминалия ден.

В разгара на разговора се случи нещо интересно. Голямата канта, в която беше млякото с какао на Роби, започна да се клати без никаква външна намеса! След това падна върху масата и течността се разля. И тримата загледаха смаяни съборената канта.

— Мамо, призрак! — обади се Роби. — Виж как каната падна сама.

Бети погледна Том, който каза:

— Какво толкова има? Може да е имало леко земетресение. Никакви призраци няма тук, призраци не съществуват. Колко пъти трябва да ти го казвам, момчето ми?

— Най-добре е да изчистя масата — отвърна Бети, след което веднага се зае с работата, за да прикрие смущението си.

Бети бе неспокойна. Нещо тук не беше както трябва. Тя си спомни думите на лудата жена, странните погледи на хората, историите с духове, свързани с къщата. Може би щеше да ги подмине и да ги хвърли в кошчето на душата си, ако преди малко каната с какаото не бе паднала сама. Тя не вярваше в истории за духове, но тук нещо не беше наред. В студената къща имаше тягостно усещане, увиснало във въздуха, пропито в атмосферата, завладяло цялата околнна природа.

Един огромен портрет във всекидневната, на който беше изобразен Рандолф Гайгер като млад, я ужасяваше изключително много. Когато по-късно сподели опасенията си с Том, той й отговори, че все още са изморени от настаняването — чистене, пренасяне, пътуване — и за това гледат с такива очи. Обеща й, че на другия ден всичко ще премине.

Вечерята беше в осем. Бети бе направила патешко филе с картофи и всички поемаха храната равнодушно. Чувстваха се много изтощени от уморителния ден. Навън духаше силен вятър, облаци бяха затъмнили небето. В далечината отекваха гръмотевици, което беше предпоставка за приближаваща буря.

Изведнъж се чу звук. Представляващо нещо между пищене, свистене и свирене. Всички замръзнаха, а Роби дори зяпна в трескаво

очакване.

- Том! — извика Бети стресната. — Какво е това?
- Не знам, сега ще проверя.
- Това е дух! — отсече Роби, но Том го погледна ядосано.
- Казах ти, че има нещо в къщата — каза Бети.
- И ти започваш да хленчиш като Роби — скастри я Том. — Ей сега ще видя какво се случва.

Стана и тръгна към голямата стълба. Свиренето продължаваше, Бети стоеше неподвижна, като че ли тялото ѝ бе сковано. Роби гледаше към баща си, който с привидно спокойствие се качи по стълбата и тръгна по малкия вътрешен парапет, опирайки се на стената. След малко се спря, протегна ръка и помести нещо в горната част на един прозорец. Звукът моментално спря. Том се върна до стълбата, слезе долу и дойде усмихнат на масата:

— Нашият призрак се оказа някаква стара ламарина. Най-горе стъклото е счупено и са поставили ламарина, която от вятъра се е обърнала с острия си ръб срещу него и оттам идва това пищене.

— Наистина ли? Как ме стресна — видимо успокоена отговори Бети. Само Роби изглеждаше леко разочарован, понеже очакването му за приключение и този път не се оправда.

Всички спаха спокойно, с изключение на Том. Той сънуваше баща си на млади години. Беше с армейска униформа, досущ като на огромния портрет във всекидневната. Баща му протягаше ръце като го викаше за помощ! Лицето му беше кърваво, в очите му се четеше отчаяние и гняв. Том се събуди стреснат, целият беше плувнал в пот. До него Бети беше заспала непробудно. Той стана и отиде до чешмата в стаята да си налее вода. На сутринта, когато слезе, завари Роби да гледа в големия портрет.

- Кой е този човек? Прилича на дядо.
- Той е. Тогава е бил в армията.
- Снощи го сънувах.

Том го погледна озадачено:

- Аз също. Как го сънува?
- Ами беше на някакъв военен полигон, изглеждаше весел, радващ се за нещо. Каза ми, че чака бебе, сигурно теб.
- О, интересно.
- И ти ли сънува такъв сън?

— Да, подобен — изльга Том.

III

На трети юли около девет часа тръгнаха към града, защото искаха да видят забележителностите, както и невероятните изгледи към околните планини. Пътуването до езерото отложиха за следващия ден. Навсякъде около Прегин имаше красиви пейзажи и Том направи множество снимки с дигиталния си фотоапарат. После седнаха на една скала над градчето, от която се разкриваха чудесни гледки към далечна река. Бяха донесли и храна. Да се храни човек сред природата е нещо наистина великолепно. Това може да го потвърди всеки, който го е правил поне веднъж в живота.

Тук прекараха четири часа, след което отново слязоха в града. Разгледаха централната част, стария град, католическата катедрала. Прегин наистина се оказа много красиво градче и Том изпита гордост, че е роден тук. А по всичко личеше, че на Роби също му харесва. Обаче хората по улиците бяха някак унили, студени. Те ги наблюдаваха с особени погледи, в които се четяха страх, съжаление, дори омраза. Той никога не беше виждал такива мрачни хора, сякаш тук беше една затворена система, подвластна на някакви свои виждания, вярвания и предразсъдъци.

Преди да се приберат, те посетиха съседите, които живееха в една къща, от лявата страна на имението им, чийто двор бе допрян неговия. Къщата им беше в по-нов стил, вероятно строена през седемдесетте или осемдесетте, но много по-малка от тяхната. Съседите бяха възрастна жена, преминала седемдесетте, мъж на около четиридесет години и момиче, горе-долу на възрастта на Роби.

— Влезте, заповядайте — каза мъжът, като отвори вратата. — Господин Гайгер, чувал съм за вас, знам, че къщата е ваша, но не си представях, че някога ще дойдете. Приятно ми е да се запознаем, аз съм Пол Стивънс, това са майка ми Дора и дъщеря ми Сесил.

— И на мен ми е приятно, това е Бети, а това е синът ми Роби.

— Сега ще сложа кафето и ще ви го сервирам с бисквити, а вие се настанете удобно — предложи им Пол Стивънс.

Том откри в Пол чудесен събеседник, говореха по въпросите за капиталовложенията, за политиката на бизнеса. Оказа се, че Пол е може би най-добрания лекар в Прегин и е непрекъснато в движение, защото има и собствен магазин, но по някаква щастлива случайност днес си е вкъщи. Дора и Бети се заприказваха за домакинството, за готвенето, за градините, при което Дора сподели няколко интересни кулинарни рецепти, които Бети записа. Роби и Сесил тичаха в стаите и играеха на различни игри, а момчето изглеждаше щастливо, защото и тук беше намерил приятел.

По едно време, както децата си играеха, Сесил попита Роби:

— Не те ли е страх от вашата къща? Казвали са ми, че има призраци?

— Ами не. Мама и татко казват, че няма. А ти защо мислиш, че има?

— Чула съм от други хора.

— Има една луда, която ни каза, че витае зло. Но онзи мъж, шерифът, ни каза да не ѝ обръщаме внимание.

— Сесил, ела тук! — извика я Пол, чул явно разговора.

— А тези истории с призраците колко са верни? — попита неочеквано Бети.

— Колкото могат да бъдат верни такива истории — отвърна Пол.

— Аз засега не съм видял нищо, макар че съм слушал разни истории. Нали знаете, бабини деветини.

— Важното е да не се обръща внимание. Казват, че по такива места на всяка голяма къща ѝ лепват прякора „къща на духовете“.

— Вие видяхте ли дух досега, откакто сте тук?

— Не — отвърна Бети.

— Значи няма духове! — усмихна се докторът.

Малко по-късно семейство Гайгер си взе довиждане със семейство Стивънс. „Приятни хора“, казаха си те. Бяха гостоприемни, говорливи и откровени, за разлика от повечето хора тук. Вече минаваше осем и здравчът се спускаше бавно.

— Колко бързо тече времето, когато разговорът е приятен! — с искрено разочарование констатира Бети.

Когато влязоха в двора и направиха няколко крачки към къщата, Том изкрещя като попарен! Роби и Бети го погледнаха стреснати:

— Игра на светлините, спокойно — каза им той, опитвайки да се усмихне.

— Какво има Том? — попита Бети.

— Видя ми се за миг, че някой гледа от едно прозорче на подземието. Но ето че няма никой.

Роби се стъписа и процеди през устни:

— Сесил каза, че тук има призраци. Може да си видял призрак и той да е изчезнал внезапно. Така правят те.

— Роби, ако още веднъж заговориш за призраци, повече няма да ти правя овесена каша. Няма всеки път да ти повторям, че те не съществуват — скастри го майка му.

Но въпреки забележката, за вечерта на Роби му беше сервирана овесена каша — любимото му ястие. Том и Бети хапнаха по един сочен бифтек с доматен сос. По всичко личеше, че и тримата бяха доволни от вечерята. Още през деня Бети беше обещала на съпруга си тази нощ да го дари с невероятно сексуално удоволствие — нещо, което не бяха правили скоро. Проблемите около местенето, ремонтът на къщата и грижите за Роби ги уморяваха и те нямаха време да обърнат внимание на себе си.

Когато вече бяха сами в спалнята, жаждата за ласки накара телата на Том и Бети да се слеят в едно. Плавните, координирани движения, които описваха инстинктивно и почти едновременно, ги докара до нивото на пълната възбуда. След това те заспаха дълбоко, толкова дълбоко, че не чуваха какво се случваше в съседната стая — стаята на Роби.

А Роби се бе събудил от тракащ звук. Потърка очите си и се огледа. Забеляза, че стаята се тресеше. „Земетресение“ — помисли си той. Изправи се рязко и едва тогава осъзна, че не стаята се тресеше, а само старата секция срещу леглото. Нищо не движеше тази секция, тя се тръскаше сама. Абсолютно сама! Книги, снимки и други предмети паднаха на земята, една рамка се счупи със силен звук. Той извика:

— Мамоо... мамооо... — но никой не се обади.

Две чаши издрънчаха по пода и се разбиха на парчета. Изведнъж вратата на стаята се отвори. Роби ококори очи, усещайки как космите му настърхват.

— Мамоооо...! Таткоооо...! — извика още веднъж.

От съседната стая не се чуваше нищо. Той стана от леглото и предпазливо тръгна към отворената врата, водеща към коридора и стълбите за всекидневната. Отдолу идваше друг шум. Все едно някой ходеше с тежки стъпки по дъслечния под. Роби боязливо пристъпи през прага и отиде до стълбите. На долния етаж нямаше никой, но нещо голямо и невидимо сякаш удряше по пода на огромната всекидневна. Той имаше чувството, че сърцето ще изскочи от гърдите му. С бавни крачки заслиза надолу. Луната хвърляше зловеща светлина върху големия портрет на стената, обливайки го със страховит сивкав оттенък.

Ударите идваха някъде отдолу, откъм подземието. Освен тях се чуваше нещо като човешки говор. Изведнъж се появиха страховити истерични викове, които също дойдоха от тази посока, извисявайки се грозно над всички останали звуци. Роби изтърпна! Тръгна към банята. Подът вибрираше от всеки удар. Той изплакна лицето си със студена вода. След това надигна глава към голямото огледало над мивката и видя уплашеното си лице.

След миг, на мястото на неговото лице се появи друг човешки ОБРАЗ! Страшен и кървясал, той стоеше от обратната страна на огледалото и се взираше в момчето със студен, мъртвешки поглед. Устата му се отваряше беззвучно, а ръцете му махаха отчаяно, сякаш искаха да покажат нещо на Роби. От гърлото на момчето излезе панически писък, пред очите му притъмня и то се строполи безчувствено на земята.

Роби бе събуден от Том. Бети стоеше встрани и гледаше загрижено:

- Какво стана момчето ми? Защо си тук?
- Не знам — несигурно отговори детето, докато се оглеждаше учудено.
- Защо си ставал през нощта? — попита Бети.
- Не знам, не помня — отвърна то, но в следващия миг погледна огромния портрет и изкрешя:
- Той... той... видях го на огледалото. Целият беше в кръв. Беше много страшно. Устата и зъбите и очите му бяха страшни... Преди това нещо удряше по пода. Аз затова слязох. Отдолу се чуваха звуци и нещо като говор. А се събудих, защото стаята ми се тресеше. Не стаята, а само секцията... — занарежда отчаяно Роби.

— Успокой се, успокой се, детето ми. Тук няма никой друг, освен нас.

— Има, има, в огледалото! Беше оння човек от портрета! Татко, страх ме е тук! Страх ме е!

— Човекът от портрета е дядо ти като млад — започна да обяснява Том. — Какво ще прави тук, след като толкова отдавна е напуснал това място?

— Дядо... да, това е дядо — Роби се отпусна, — но защо го видях в огледалото като млад?

— Това е внушение, момчето ми — започна да говори Бети, — когато изпитваш страх от нещо, то понякога ти се явява като привидение. Прави го единствено съзнанието ти, а в действителност видението не съществува.

— Мен ме беше страх още от самото начало тук. Дали е от съзнанието? А как ще обясните това, че секцията на стаята ми се тресеше и нещо удряше силно по пода тук — отговори Роби, възвърнал обичайната си способност за мъдро изразяване, въпреки крехката си възраст.

— От съзнанието е. Просто си сънувал всичко това, и като сомнамбул си тръгнал надолу. Сомнамбулизмът също е предизвикан от страха. Ще ти мине — обобщи Том и продължи. — Сега стани и нека двамата погледнем в огледалото, да видим какво ще се случи.

Те влязоха в банята и погледнаха в отразяващия светлината предмет, закачен върху стената. Там се виждаха само техните лица и Роби започна да се успокоява малко по-малко.

Но Бети продължаваше да бъде неспокойна. В тази огромна къща имаше нещо, което я плашеше. Тя не вярваше в духове, но всичко случващо се й действаше върху психиката. На няколко пъти сподели опасенията си с Том, но той все я убеждаваше, че всичко е наред. Роби също често говореше за духове, може би още беше в потрес от страшната случка и в същото време повлиян от приказките на лудата и от странното отношение на хората към тях. Това никак не ѝ харесваше.

Философията на Том игнорираше ненормалните истории за духове и вампири. Той смяташе за реално всичко, което може да се види и докосне, другото бяха имагинерни измишльотини, имащи цел да направят по-интересен живота на хората. Като глава на семейството

трябваше да успокои останалите и да ги вкара отново в правилния път на хармонията.

В интерес на истината, Том също не беше спокоен. Предишния ден, при влизането в къщата, той видя в подземието лице, което го гледаше със страшни, кървави очи. След това лицето изчезна внезапно, сякаш се изпари за миг. Днешната случка засили подозренията му, че тук става нещо нередно. Имаше много въпроси без отговор, като например: защо всички майстори си тръгнаха оттук и дори не пожелаха да получат надниците си; защо хората ги отбягваха, когато разбираха, че отиват към това имение; защо така крещеше онази побъркана жена?

Той трябваше да бъде силен. Трябваше да се справи с това изпитание, което застрашаваше устоите на неговата крепост — семейството му.

IV

Малко преди обяд те тръгнаха на пикник край езерото. Бяха го планивали преди два дена, но едва сега намериха свободно време за това прекрасно местенце. Искаха вътрешно и да сменят обстановката, която бе доста нажежена през последните дни. Езерото беше на около четири мили от градчето и наистина бе много красivo. Освен това, около брега му имаше изненадващо много хора — нещо нехарактерно за този район. Явно почти всички жители на околността тръгваха към това място при всеки удобен момент.

Пикникът беше изключително приятен. И Том, и Бети се бяха откъснали от мислите, свързани с къщата, и се наслаждаваха на чудесната природа. Бяха си сготвили ястия от месо, картофи и риба и сега опитваха плодовете на своя труд. Роби се беше запознал с няколко момчета и тичаше с тях около езерото. Цялата идилия им показва, че красотата невинаги означава прелест, блъсък, модерни светлини, богатство. На връщане бяха пуснали музика в колата и пееха. Не се беше случвало, особено в последния месец всички те да са в толкова добро настроение.

Но когато влязоха в двора и после в къщата, отново усетиха угнетаващата и злокобна атмосфера. Усмивките по лицата им тутакси замръкнаха и те се отдадоха на потиснатост и лоши мисли, въпреки че не го показваха един на друг.

На вечеря не се случи нищо и за това, когато си легнаха, бяха в малко по-добро настроение. Този път цялото семейство пренощува в спалнята, защото Роби не искаше да спи сам.

Тримата се събудиха в три часа и двадесет минути от силни звуци, идващи откъм всекидневната. Том пръв отвори вратата, запъти се към стълбището и изведнъж спря, поразен от гледката. Бети и Роби застанаха зад него. Подът на огромното помещение сякаш се тресеше от свирепи удари, идващи от никъде, изящният полилей се люлееше, задействан от неопределена сила, големият портрет на стената трепереше като обезумял, вратите долу се отваряха и затваряха сами, а

във въздуха се носеха звуци, приличащи на отчаяни писъци на животно по време на клането му. Том, Бети и Роби бяха втренчили погледи върху ставащото, без да могат да помръднат. Цялата тази какофония, в съчетание със стресовата ситуация в последните дни, парализираха волята им.

Първи помръдна Том, може би около пет — шест минути след като свърши злокобната церемония. Плахо пристъпи по стълбите и заслиза към всекидневната. Бети остана горе, държейки Роби за ръка.

В огромното помещение цареше спокойствие, но вратите на банята, тоалетната на няколко стаи, както и външната, зееха отворени. Полилеят се клатушкаше леко, едва забележимо. Том оглеждаше всичко наоколо, като потъркваше очи. Още не вярваше, че видяното е истина. Бети и Роби стояха горе и очакваха обяснение от главата на семейството, макар и ясно да знаеха, че той няма да даде такова. Покъсно те смиreno се върнаха в леглото си. До сутринта не успяха да заспят.

За закуска Бети беше направила препечени филийки с масло и чай. Тримата членове на семейството седяха на масата, умислени и угрожени, обсъждайки станалото снощи.

— Трябва да се поровим малко върху историята на къщата — наруши мълчанието Бети. — За да се случват такива работи, навярно има някаква причина.

— Но аз знам историята ѝ. Няма какво да се е разиграло тук. Все пак става дума за моето семейство — възрази Том като хапна голям залък от препечената филийка.

— Татко, чел съм в моите книги, че там, където витаят призраци, се е случило нещо лошо — обади се Роби. Гласът му трептеше от страх.

— Аз някой ден ще изхвърля тези книги. Няма да позволя да четеш такива глупости! — отвърна Том със сърдити нотки в гласа. — Нищо лошо не е станало. Няма и как да е станало.

Бети си досипа чай, отпи от него и след това каза:

— Не е ли странно, че до преди два месеца никой от нас не знаеше нищо за тази къща. Вероятно по някакъв начин родителите ти не са искали да се разбира за нея.

Том стана все по-замислен. Залъците ги дъвчеше бавно, все едно му засядат в гърлото.

— Права си, скъпа. Трябва да опитаме да научим нещо повече за къщата. Сега ще запаля колата и ще отида до шерифа, за да го разпитам.

— Може ли да дойда с теб — попита Роби.

— Елате и двамата — съгласи се Том.

Шериф Тревор Дильн не им съобщи нищо интересно за историята на имението, по-точно — разказа им това, което знаеха. Но на излизане отново срещнаха лудата жена. Погледът ѝ беше втренчен и кървясал. Тя погледна диво към тях и опита да ги заговори:

— Вие обитавате голямата къща на хълма, нали?

— Да — плахо отвърна Бети, — това е злокобно място! В подземието витае злото! Изчезвайте от там!

— Какво витае? Какво е това зло? — обезпокоен попита Том.

— В подземието ли? — зададе въпроса си и Роби.

— Аз съм екстрасенс и усещам местата, обитавани от духове. Има мирни духове, но има и войнствени. Във вашето имение духовете са войнствени. Когато минавам оттам усещам силна отрицателна енергия, идваща от цялата къща, най-вече от подземието.

— А знаете ли какво се е случило в къщата? Какви са причините за това? — попита Бети.

— Не зная на какво се дължи, но навярно в миналото се е разразило ужасно събитие. Лошото е, че и никой от градчето не знае. Сигурна съм само, че там са живели хора и са напуснали.

— Майка и татко са живели там — каза Том.

— Мегън, остави хората на мира! Колко пъти трябва да ти го казвам? — чу се гласа на шерифа, който идваше към тях. Жената погледна намръщено към него.

— Не, няма проблеми, нека говори — обади се Том.

— Тази жена пълни главите на хората с всевъзможни глупости. А тук има дете все пак.

Жената се оттегли бавно, след като видя шерифа. Но все пак се провикна:

— Трябва да знаете, че винаги можете да разчитате на мен! Името ми е Мегън Трейси и съм екстрасенс!

Шерифът направи лаконичен жест към жената, показващ, че няма работа там, а след това попита обърканите членове на семейство Гайгер:

— Наистина ли мислите, че може да разчитате на тази жена?
— Най-вероятно, да — отговори Бети.
— Искам да ви кажа, че ако има някакъв проблем, аз също ще ви се притека на помощ.

— Благодарим за това, наистина сме ви признателни.

— Чувал съм разни истории за вашето име — каза след известен размисъл Тревор. — Мислех, че това са бабини деветини, нали знаете какви слухове се носят в малките градчета. Но... наистина ли във вашия дом се случват странни работи?

Том се почеса по главата, направи няколко крачки и отговори:

— Случиха се някои неща, които не успяхме да си обясним. Все пак не казвам, че те са необясними, може би не сме сигурни къде се крие обяснението... — Том се запъна, видимо объркан.

— Дано не се налага, но ако се стигне до там, може да ме търсите по всяко време. Между другото, разказват, че тази Мегън е добър екстрасенс, макар че аз лично не я уважавам.

Малко преди обяд тримата се върнаха в имението. На долния етаж имаше две заключени стаи, които те решиха да изследват. Разбира се, разполагаха с ключове и за тях, но стаите бяха пълни с разни вехтории и поне досега не провокираха любопитството им. Том и Роби се заеха да разровят вехториите, докато Бети приготвяше храната.

В една от стаите откриха два албума със снимки. Единият взе Роби, а другият — Том.

— Татко, ела да видиш нещо — каза Роби малко след като започна да го разлиства.

— Какво има? — попита Том. — Този човек кой е? — момчето държеше снимка на сватба, където се виждаха много хора. Той сочеше конкретно лице, младоженеца.

— Това е дядо ти като млад.

— А тогава този кой е? — Роби посочи друго лице. Очите на Том се намръзиха, изражението му се промени:

— Това... пак трябва да е той... но как? Боже мой!

Том взе и други снимки. На много от тях бащата на Том имаше двойник, и то не обикновен двойник, а някой много по-близък.

Те разгледаха фотографиите. По всичко личеше, че стария Рандолф Гайгер е имал брат близнак. Въпросът бе къде е сега той? Защо никой досега не беше споменавал за него? Повечето снимки бяха от сватбата на Рандолф и Летисия. Имаше и от детството им, как двамата близнаци — единият от които със сигурност бе Рандолф — се бяха прегърнали братски. Те си приличаха като две капки вода, така че трудно можеше да се определи кой, кой е.

Въпреки че преровиха всяко кътче от двете стаи, не откриха друго интересно, освен снимките. Все пак началото на загадката бе поставено.

— Ало! — Том чу гласа на майка си.

— Мамо, ти ли си?

— Да Том, какво има момчето ми?

— Как я караш? Добре ли си?

— Да разбира се, с Тифани си правим компания почти непрекъснато. Не скучая. А вие как сте?

— Добре сме. Мамо, татко имал ли е брат близнак? — избрал директния подход, Том предпочиташе да научи истината възможно най-бързо.

Отсреща последва мълчание. Чуваше се само насечен дишане.

— Мамо, добре ли си?

— Д... Да — чу се слабия глас на майка му, — да, имаше брат близнак.

— А защо никой не ми го е споменал досега? Къде е той сега?

— Той замина за Швейцария. Откакто напуснахме онази къща, изгубихме всякаква връзка с него — с несигурен глас отвърна Летисия.

— Искам да знам защо чак сега научавам за него? И ако е така, кога е заминал?

— Горе-долу по същото време, когато ние напуснахме Прегин. Баща ти не искаше да се знае за него. Той също е част от миналото, а както знаеш, татко ти не обичаше да се рови в него.

— Как се казва този човек?

— Хенри, защо питаш?

— Просто питам, майко — отвърна Том.

Въпреки че думите бяха изречени от Летисия, неговата майка, този отговор не задоволи Том. Тук определено се криеше загадка, свързана с този брат близнак. Но каква? Наистина ли бе заминал за Швейцария? Защо духът на Рандолф, или на брат му, витаеше кървясал из къщата? Може би искаше да разкрие някаква тайна.

До преди лягане се случи още едно неприятно събитие. Невидимата сила се разрази отново — в единия край на всекидневната дочуха неразбираема реч, все едно двама души говореха. Сетне виковете отслабнаха и се превърнаха в шепот. Малко по-късно от всички стени започнаха да кънтят силни удари — толкова силни, че сякаш цялата сграда завибрира. От нищото долетя смразяващ кръвта човешки рев, а след него звуците вече идваха откъм пода.

V

Едно телефонно обаждане разведри атмосферата в къщата. Най-вече се зарадва Том, защото от другата страна на линията беше Фредерик Мендоса — най-добрия му приятел от университета.

Фредерик Мендоса беше с петнадесет години по-възрастен от Том, но двамата бяха в един випуск. Фредерик тогава учеше усърдно и имаше отлични оценки, а след като завърши остана в университета и защити няколко дисертации. В момента той се славеше като много добър професор по философия. Разбира се, с Том поддържаха връзка и няколко пъти си гостуваха. Бети и Роби харесваха Фредерик, защото той беше много мил и приятен, затова и те се зарадваха, че ще го видят. Фредерик имаше съпруга и двама сина, които следваха в Оксфорд, Великобритания.

Това, което правеше Фредерик Мендоса интересен и нестандартен, бяха неговите огромни усилия да докаже на човечеството, че любовта не съществува. Или не е това възвищено усещане, което обсебва хората, а — просто съвкупност от всякакви реални чувства, като приятелско чувство, чувство за власт, чувство за принадлежност, фиксидея и сексуално привличане. Според неговите размисли за живота, човешките любовни чувства не се различават кой знае колко от животинските, но човешкият разум ги възвеличава като неописуеми и вълшебни. Той се явяваше в много телевизионни и радиопредавания и излагаше така твърдо теорията си, че рядко някой намираше толкова силни аргументи да я обори. Дори по едно време, след като слушаха дългите му лекции, Том и Бети за известно време повярваха, че не се обичат, а връзката им се крепи на сходните характеристики и наекса.

Фредерик Мендоса и жена му щяха да наминат утре след обяд и да прекарат една нощ в призрачното имение. Големите опасения на Том идваха от факта, че преди няколко месеца Мендоса беше покосен от инфаркт и бе прекарал четиридесет и седем дена в болница. Засега,

той се възстановява успешно, но не трябва да се подлага на прекалено силни емоции.

Фредерик пристигна със съпругата си Мелинда на шести юли, в петнадесет часа и тридесет минути. До преди идването им, Том и Бети разчистиха и оправиха стаята, предназначена за тях, сготвиха говеждо филе с картофи и сметана, а Роби им помагаше и неотльчно беше с тях.

Гостите трябваха да спят на горния етаж в крайната стая, съседна на тази на Роби. В този ден, до идването им, не се случи нищо странно. Или поне никой от семейство Гайгер не забеляза.

— Тооооомииии! — извика Фредерик при слизането си от автомобила.

— Фредиииииии! — отвърна в същия тон Том. — Как си, приятелю?

— Много добре. Винаги е така като се видим. Бети, Роби, как сте? Може би не се познавате, това е Мелинда, съпругата ми.

Бети ѝ подаде ръка:

— Приятно ми е, Бети, това е синът ни Роби.

— На мен също ми е приятно — отвърна ведро Мелинда и добави. — Как си Роби?

— Добре — отговори весело той.

— Къщата е много голяма и красива, обожавам сгради в бароков или викториански стил — каза Мелинда, която представляваше едра жена, на възраст около петдесет години. — Тя ни е наследство от татко. Научихме за нея едва преди месец.

— Съжалявам за баща ти и за това, че не можех да дойда на погребението — каза Фредерик и добави — тогава, знаеш, бях на специализация във Франция.

— Зная, нали изпрати телеграма. Между другото предлагам ви да влезем. Заповядайте — Том отвори входната врата.

Те разгледаха имението, като Том ги развеждаше из стаите, разказвайки им любопитни факти от живота на баща си (или поне това, което знаеше със сигурност). След това седнаха във всекидневната на раздумка. Том не спомена нищо за странните събития, беше предупредил и Бети и Роби да не се говорят за тях. Вътрешно се молеха духът тази вечер да е благосклонен и да не притесни скъпите гости.

Към осем и половина Бети поднесе вкусната вечеря и сложи на масата две бутилки „Бордо“. След като се нахраниха и опияниха с прекрасното вино, Том и Фредерик заразказваха весели истории от студентските им години, които останалите слушаха с голям интерес. Накрая, видимо замаян от алкохола, Фредерик отново започна да развива теориите си, които отричат любовта и показват колко щастлив може да бъде живота без тези предразсъдъци.

Първо се оттеглиха Бети и Роби, понеже на малкия му се спеше, малко след тях и Фредерик се прибра в стаята си. Том и Мелинда (която също беше интересен събеседник) останаха последни и почистиха масата.

Когато Мелинда влезе в стаята, съзря съпруга, си седнал на леглото и дълбоко замислен. Очакваше да го види заспал, защото Фредерик често се отдаваше на съня, особено след болестта, която го споходи. Попита го какво му е и той ѝ отговори:

- Усещаш ли нещо в къщата? Нещо нереално?
- Какво искаш да кажеш?
- Ами... хм, не знам, може би съм твърде уморен от пътуването.
- Сигурно е така. Затова хайде да лягаме. Лека нощ, скъпи.

Обичам те.

— Аз също те обичам, мила. Лека нощ и приятни сънища — завърши Фредерик, сетне стана и загаси лампата. Двамата се отда доха на сладкото състояние на тялото и духа, наречено сън.

Фредерик беше буден. Той лежеше на леглото с широко отворени очи. Нещо го бе събудило — нещо, което бе изчезнало от ума му, редом с краткия и преждевременно прекъснат сън. Това място не му харесваше! Когато го порази инфаркта, той беше много близо до смъртта. От тогава съзнанието му си правеше шеги с него, особено в периода, когато лежеше в болницата. Халюцинациите бяха твърде често явление и бяха плод на разстроените му сетива. Но по някакъв неведом принцип съзнаваше, че това тук не са халюцинации! Още при пристигането, той бе зърнал за миг образ, подаващ се през едно от страничните прозорчета на подземието. След това с изненада научи, че подземието е заключено и все още никой от домакините не е влизал там. Видя също, че големия полилей се залюля от само себе си, но и

това не спомена пред никого. Обаче най-стрнното събитие се случи при посещението му в тоалетната. Когато погледна през отворената врата, някаква сянка премина отвън! Тя не беше на никой от присъстващите, защото по това време всички останали се намираха около масата.

И сега бе събуден от нещо, но не знаеше от какво. Мелинда, като добра съпруга, но и прагматична натура, изпълняваше перфектно задълженията си и вярваше само в това, което виждаше и което наричаше реалност. Другото за нея бяха глупости, измишльотини и бабини деветини. С нея Фредерик не можеше да сподели опасенията си.

Отнякъде се чу звук. Беше силен и приличаше на мъжки глас, обладан от истерия. Фредерик стана и излезе в коридора. Първо си помисли, че някой от приятелското семейство крещи или бълнува, но след това отхвърли тази вероятност — гласът идваше отдалече и не беше на никой от тях. Все пак погледна през отворената врата в стаята на Том и Бети, а след това и в стаята на детето, уверявайки се, че всички спят дълбоко. Гласът се чу отново — идваше откъм всекидневната. След това от същата посока се извиси човешка реч — все едно двама души си говореха.

Фредерик тръгна по стълбите. Усещаше силните удари на сърцето си, съзнаваше, че тази смелост от негова страна може да навреди на здравето му, но любопитството засега надделяваше над разумните мисли. Като специалист по философия, той винаги се бе стремял да съзре и да открие най-тънките места от заобикалящия го свят.

Беше в огромната всекидневна. От прозорците се подаваше приказната лунна светлина, но за никакъв момент този дял от къщата му се стори неописуемо зловещ. Човешката реч се възнесе отново, този път идваше откъм подземието, но не под него, а малко встрани — вероятно от онази част, където вчера му се привидя зловещия образ. Не се разбираше нищо. Чуваше се само монотонна и нечленоразделна феерия от гласове.

Фредерик излезе от къщата и се озова в двора. Отново се заслуша в речта. Не се беше излъгал, когато предположи, че звукът идва от подземието. Той и за миг не си помисли, че може да става дума за живи хора, заключени в тази тъмна паст. Просто тук атмосферата бе

злокобна, а енергията — изключително негативна — философът усещаше тези неща с изострените си напоследък сетива.

Изведнъж отнякъде дойдоха викове! Прозвучаха като страховити изляния на човек, намиращ се пред смъртна опасност! А може би прозвучаха като зов за помощ! Фредерик постепенно се приближи до прозорчето. Виковете ставаха все по-силни и сега идваха отвътре. Прозорчето беше толкова ниско, че за да види какво става оттатък, той трябваше да легне на земята.

Вътре светеше! Светлината не беше силна, но някак си особена, призрачна. Мъжът усети как космите му се изправят. Имаше чувството, че сърцето му ще изхвръкне. Все пак любопитството му отново взе превес — той легна и надзърна през малкия прозорец. И това, което видя, му смрази кръвта! Беше се подготвил за страховито преживяване, но появилата се пред погледа му картина бе много по-ужасна от най-ужасните му кошмари!

Усети позната пронизваща болка в гърдите, сега притъпена от силната уплаха. Дъхът му спря. Очите му се ококориха...

Мелинда се събуди към пет и тридесет и забеляза, че съпругът ѝ не лежи до нея. Това не беше типично за него. Обикновено, когато не беше на работа, той спеше до късно. Но сега се бе събудил доста рано. Тя стана и тръгна към коридора, като го викаше по име. От другата стая се подаде главата на Бети.

— Фред се е събудил. Не знам как, но той рядко се събужда, когато почива и се притеснявам да не му се е случило нещо — сподели Мелинда.

— Спокойно, може да е излязъл на чист въздух.

— Фреди! — викаше Мелинда. — Фреди, къде си?

— Хайде да го потърсим навън — предложи Бети.

— Снощи не се чувстваше добре и това ме притеснява най-много.

— Какво му беше?

— Имаше халюцинации. Опасявам се да не е претоварил отново сърцето.

Бети замръзна за миг, но се овладя бързо. Не каза нищо и двете заедно излязоха.

— Фреди! — викаше Мелинда.

— Фреди! — обаждаше се и Бети.

— Ето го! — посочи Мелинда. — О, Господи!

Том и Роби се събудиха от викове. Отначало Том си помисли, че злокобният обитател отново ги притеснява, но след това се осъзна, че това бяха гласовете на Бети и Мелинда, които звучаха притеснено.

Том се облече и слезе долу. По същото време двете жени влетяха в къщата.

— Скъпи, идвай бързо... Фред... — притеснено говореше Бети. Том и жените излязоха на двора, като не забелязаха, че Роби ги последва.

Тялото на Фредерик беше неестествено разположено. Главата му беше повдигната, ръцете му — изпънати напред, сякаш е искал да се предпази от нещо. Лежеше скован, гледайки към прозорчето на подземието — същото прозорче, в което Том преди няколко дена видя зловещия образ. Но най-ужасно беше изражението му — очите бяха толкова ококорени, сякаш някакво чудовище му се бе явило насреща, а устата беше отворена широко и застинала в страховита гримаса.

VI

Прегинският лекар констатира смъртта на Фредерик Мендоса и предложи да му бъде направена аутопсия. Следващите четири дена минаха изключително потискащо и нервно — особено за Том. Още в деня на смъртта той трябаше да успокоява опечалената Мелинда и в същото време да уведоми синовете и роднините й. Дойдоха лекари, полицаи и дори журналисти от някакъв местен таблоид, на които Том трябаше да отговаря на редица въпроси. В крайна сметка се доказа, че смъртта е настъпила вследствие на масивен инфаркт.

Том помогна на Мелинда да организира погребението в Саулвил — градчето, в което Фредерик живееше, което се намираше на осемдесет мили от Харвърд и на около четиристотин от Прегин — настоявайки да плати всички разноски. Бети и Роби също присъстваха на печалното събитие. То беше особено мрачно за детето, защото нелепата кончина на този приятен човек му напомняше за смъртта на дядо му. Въпреки всичко, Том предпочете Бети и Роби да са с него, вместо да останат сами на онова прокълнато място. Нито Мелинда, нито синовете им, нито някой от роднините им ги обвиниха за тази трагедия. Не казаха и лоша дума за тях. Всички приеха смъртта на Фредерик като следствие от инфаркта. Разбира се, това по никакъв начин не успокояваше Том, който изпитваше огромна тъга, покруса и гняв.

* * *

На десети юли сутринта семейството се върна в имението. Угнетената атмосфера на мястото веднага започна да влияе върху опънатите им нерви. Когато влязоха в огромната всекидневна, Том изведнъж извика:

— Какво искаш от нас, копеле мръсно? Кой си ти бе, нещастнико? Ти уби един от най-добрите ми приятели! Остави ни най-

сетне на мира! Остави ни на мира, проклета сган... — след тези думи Том задиша силно, сякаш бе готов да заридае. Зад него Бети беше гушнала плачещия Роби. Том се приближи до тях и ги прегърна. Внезапен полъх на вятър, идващ от счупената част на големия прозорец разклати леко полиляе.

— Искам да се махнем от тук. Искам да се махнем още сега — каза Бети. — Моля те, Том, не искам повече да стоим тук.

— Ще се махнем, скъпа, и аз не искам да стоя повече тук — изрече Том и целуна съпругата и детето си.

След това и тримата легнаха в спалнята, за да отпочинат от дългия път. Не трябваше и за миг да се отделят един от друг. Смъртта на Фредерик им подсказа, че се намират в опасност и трябваше да действат бързо, за да предотвратят ужасните последствия.

Но след обяд, малко след като се събудиха, Том заяви:

— Бети, искам ти и Роби да се приберете в Лос Анджелис. Аз ще остана тук.

— Защо? — изненадана отвърна Бети. — Не мога да те оставя в тази къща.

— Тук се е случило нещо, което е свързано със семейството ми и аз искам да разбера какво е.

— Скъпи, не искам да те сполети нищо. Не мога да те оставя сам на това място. Ако ти останеш, оставам и аз.

— Не! С Роби се прибирате. С мен няма да се случи нищо лошо. Фред умря, защото сърцето му беше слабо. Този дух е част от фамилията и няма да ми стори нищо. Той иска аз да разгадая тайната му. И аз искам да я разгадая.

— Добре, скъпи — каза Бети, след като видя дълбоката решителност в очите на съпруга си, — но искам да ни обещаеш нещо.

— Дадено, скъпа.

— Искам само да се пазиш. Не ни оставяй сами.

— Ще се пазя, обещавам. Нали знаеш, че винаги изпълнявам обещанията си, а и вие сте всичко за мен. Не мога да си позволя да ви оставя — и Том отново целуна Бети. В този момент той осъзнаваше, че наистина обича семейството си. Противно на теорията на покойния Фредерик, той чувствува магическата привързаност към тези хора и

осъзнаваше, че не може да живее без тях. Как другояче трябва да се нарича това чувство, освен „любов“?

По-късно Бети вече приготвяше багажа. Тя се беше обадила на Клаус, един от прислужниците, да дойде с някой от автомобилите и да ги вземе. Бяха се разбрали, ако Том не се обади, не отговаря на обажданията или не се прибере до десетина дена, те да се върнат отново.

Том излезе на двора и след малко се върна с голяма ръждясала брадва:

— Сега ще разбия вратата на подземието — твърдо заяви той.

— Том, не сега! Моля те!

Но главата на семейството вече беше започнал да удря с тежката брадва по массивния катинар. На петия удар катинарът се счупи и вратата се открехна леко. Том погледна към Бети и Роби.

— Скъпи, не влизай вътре — отчаяно се молеше се жената.

— Трябва да го направя, скъпа — отсече той.

В този момент Бети разбра — психиката на съпруга ѝ беше силно потисната. Тя не го беше виждала в това състояние. Вероятно той приемаше нещата твърде лично, или това се дължеше на някакво чуждо, призрачно влияние. Тя само поклати глава в знак на съгласие.

— Татко, искам и аз да дойда — обади се изненадващо Роби, когато Том отвори вратата. Момчето рядко говореше през последните три-четири дена, тъй като и неговата психика беше разстроена. Когато Том влезе, Роби го последва още преди майка му да успее да го спре. Тежката метална врата се затвори след тях.

VII

Том беше взел едно фенерче и то се оказа много полезен предмет, защото в цялото подземие нямаше ток. Той тръгна надолу по стълбите, а подир него се движеше Роби. Единственото, което се чуваше в тъмната паст, беше дишането им. След като стълбите свършиха, започна средно широк коридор. Всичко беше покрито с дебел слой прах и паяжини, миришеше на мухъл и влага, отвсякъде се носеше хлад. Откъм двете страни зееха откърхнати врати, водещи към различни помещения и Том проверяваше всяко едно от тях. По тях имаше рафтове и солидно количество буркани, бутилки, бурета, сякаш оставена за поколения напред. Роби беше хванал свободната ръка на баща си и двамата се движеха бавно. Колкото повече наближаваха края на прашния коридор, толкова по-силно биеше сърцето на Том. Дори и най-слабия шум или скърцане на прогнилите рафтове, го стряскаха неимоверно силно. Най-лошото беше, че синът му ходеше редом до него, което му създаваше допълнителни грижи. Роби стъпваше безшумно, с широко отворени от страх очи и напрегнат вид, все едно играеше приключенска игра с връстниците си.

В края на коридора видяха метална врата, затворена с райбер. По представите на Том, някъде зад тази врата се намираше зловещият прозорец, пред който намериха Фредерик мъртъв и където преди това той видя призрачния образ. Вероятно там се намираше епицентърът на зловещите събития, които тормозеха него и семейството му. Роби пръв наруши мълчанието:

- Тате, недей. Страх ме е.
- Връщай се веднага! Защо дойде с мен?
- Искам да науча какво е станало.
- По-добре се върни, детето ми. Тук може да стане страшно —
Том смекчи острия тон.
  - Страх ме е да се върна сам — отвърна отчаяно Роби. —
Когато съм с теб ме е страх по-малко.

Том беше прилепил ухо до вратата, опитвайки се да долови някакъв звук. Сърцето му бълскаше в гърдите като чук. Отвътре не се чуваше нищо. Том завъртя райбера, пое дълбоко въздух и отвори вратата!

Стаята представляваше голямо и почти празно помещение. Отдясно имаше гардероб, а по калния под бяха разхвърляни пликове с различни съдържания, повечето почернели в резултат от многогодишното разложение. В средата стоеше малка масичка, отрупана с кутии от консерви, обелки от колбаси и други остатъци от храна. Всичко беше покрито с прах, а от тавана и стените висяха паяжини. Тук сякаш някой е живял отдавна и е изоставил „жилището“ си изведнъж. Том погледна напред и наляво, където трябваше да бъде злокобният прозорец, но не го видя, понеже точно там имаше още едно помещение.

Това помещение вероятно беше баня, защото на входа му, на мястото на вратата, имаше завеса с ресни, както и висок праг — неща, характерни за старите бани. Том пристъпи с плахи крачки, хващайки Роби за ръка. Момчето усети сигурност и страхът му се притъпи. Двамата се понесоха смело напред.

Когато се приближиха до завесата, Том отново спря. През главата му преминаха всевъзможни мисли. Очакваше, когато открехне завесата, пред него да се появи призрачно същество, а защо не луд маниак. Той отново доближи ухо и се заслуша. Отвътре не се чуваше нищо, сякаш помещението беше мъртво от векове. Но въпреки всичко, точно тук той бе зърнал оня зловещ лик, точно тук Фредерик беше видял онова, което е предизвикало инфаркта му. Том съжали, че изобщо бе влязъл в това подземие. Най-лошото от всичко беше, че и детето бе него, а поради крехката му възраст, то едва ли би понесло да е свидетел на ужасно събитие в гълбините на това осквернено място. Ръката на Том бе леденостудена, както и тази на Роби. Том стисна зъби, напрегна цялото си тяло и открехна завесата!

Не се беше излъгал, когато предположи, че това помещение е баня. По стените и по пода имаше стари плочи, покрити с дебел слой прах, отстрани се разстилаше перваз, на който бяха поставени шампоани, четки за зъби и други приспособления за лична хигиена. От

закачалките висяха кърпи, а над тях се очертаваше прозореца, който беше потъмнял от мръсотия и паяжини. На пода, по средата на банята, имаше желязна и почти ръждясала вана. Тя, също като цялото подземие, беше покрита с дебел слой прах. Том и Роби се приближиха до ваната и погледнаха вътре. Това, което видяха, ги накара да се вцепенят от ужас! Вътре имаше голям касапски нож, а до него — малка, пропита със старост хавлиена кърпа. Почти цялата вътрешност на ваната бе покrita с някаква пръст, която по стените образуваше засъхнали капки.

— Това е кръв! — извика Роби.

— Да, моето момче, съсирана кръв отпреди много години — отвърна приглушено баща му.

Върху ножа и кърпата също имаше петна от тази пръст. Том усети как въздуха натежава и притиска силно белите му дробове.

„Убийство! — помисли си той. — Тук е извършено убийство!“

— Татко, погледни! — каза Роби и посочи пода.

Виждаха се капки от тази пръст, които водеха към прага и навън. Том, след като вдигна завесата, видя, че те се губят в мръсотията на голямата стая. Пред очите на бащата притъмня и той изрече глухо:

— Хайде да се махаме — след това избути сина си през завесата, към голямата кална стая. Роби полетя назад и се удари в гардероба. От там падна нещо и редом с дрънкащия звук от удара на предмета в пода, проехтя приятна звънлива мелодия. Звучеше част от петата симфония на Бетовен. На земята лежеше стара музикална кутия, която някак си се беше задействала от удара. Върху нея, в такта на музиката, се движеха две танцуващи кукли. Момчето я вдигна и прочете на глас надписа върху нея:

— „От Рандолф за Летисия с много любов.“

Първото, което Том си помисли, когато видя написаното бе, че това беше много пестелив надпис — нехарактерен за романтичната натура на Рандолф. Но в следващия миг го налегнаха носталгични чувства, той взе кутията от Роби, разгледа я от всички страни и внимателно я постави върху гардероба.

— Да се махаме — отново предложи Том и двамата с Роби бързо напуснаха помещението.

* * *

Когато Клаус пристигна, Бети вече беше събрала багажа.
Прислужникът и Том пренесоха саковете в автомобила:

— Пази се — каза Бети на Том и те се целунаха за довиждане. —
Ще се видим след няколко дни. И да не забравиш да се обаждаш.

— Довиждане и от мен — извика Роби и също целуна баща си.

— Когато се видим, ще ни разкажеш какво си открил. Обещай ми.

— Обещавам ти, момчето ми — отвърна Том.

Той наблюдаваше отдалечаващия се автомобил с горчива. В съзнанието му се прокрадваше неприятната мисъл, че никога повече няма да види семейството си. Той тръсна главата си, обърна се и влезе в двора, като си даде дума повече да не мисли по този начин. Влезе в къщата и погледна часовника, който показваше осемнадесет часа и тридесет минути. Накрая се съблече, легна на голямото канапе и след миг заспа.

VIII

Том вървеше сред житата. Всичко бе обляно с кехлибареножълт цвят. Някой го преследваше! Някакъв звяр! Той започна да тича. Не гледаше назад, но усещаше, че звярът го настига. Вече тичаше сред пясъците на пустиня. Тичаше бавно, а звярът го гонеше с огромна, бърза крачка. Изведнъж той легна в пясъците и започна да се заравя. Инстинктът никога не го напускаше. Отзад се чу звук от силен удар, след това — още един. Какво правеше това чудовище? Вероятно го търсеше сред пясъка и тези звуци бяха в изближ на ярост. Той беше закрил очите си и не виждаше случващото се. Беше се свил в една яма, за да не гледа към ужасяващата твар отгоре му. Изведнъж погледна. Пред него в кехлибарената тъма две зеленикави очи го наблюдаваха със стръвнишки взор! Той опита да извика, но от гърлото не излезе звук, сякаш беше онемял.

Събуди се плувнал в пот. Усети се, че крещи като луд. Спря и се изправи. От прозореца се показваше луната, която осветяваше част от огромната зала. Отнякъде проехтя канонада от звуци, все едно някой биеше с чук по железни тръби. Том стана и тръгна към вратата, мислейки, че някой тропа по нея. Но отвън нямаше никого.

Тогава се сети: „Духът“! Тази нечиста сила възпроизвеждаше ужасните удари. Том все още не можеше да определи откъде идваха те и затова светна лампите на полилея, след което се заоглежда във всички посоки. Всекидневната беше празна. Огромният портрет на стената зловещо блестеше, отразявайки светлините. Когато тръгна да проверява стаите една по една, разбра, че звукът не идва от никоя от тях, нито от подземието, а от самите стени. При всеки удар те вибрираха. Мозъкът му също кънтеше заедно с тях.

Изведнъж ударите спряха. Том пое дълбоко дъх и се облегна на стената. Колко ли страховити мигове му предстоеше да преживее сам, на това злокобно място? Какво щеше да се случи с него? Едва сега осъзнаваше силата на постъпката си. Той бе останал тук, излагайки се

на неизвестна опасност, като мислеше, че духът е на негов роднина, който не може да му навреди.

Но беше ли напълно сигурен в тази своя теория? Може би не. Страхът постепенно започна да го обзema с ледените си пипала. Ами ако умре, както умря Фредерик? Ако зловещият дух го убие? Нищо не знаеше за призраците, нито се интересуваше от тях, смяташе ги за глупави фантазии и провокативни измишльотини. Ала ето че сега му предстоеше да се изправи лице в лице с точно такова създание.

Космите му се наежиха, тялото му се скова, той се сви още повече, а очите му се разшириха като на сова. Имаше чувството, че ще се задуши от прекомерно напрежение. В същия миг една хладна вълна мина през него! Това не беше внушение или телесен импулс, просто за миг температурата се понижи с няколко градуса, сякаш студено призрачно същество го обгърна с невидими лапи. Около минута Том стоеше неподвижен и онемял, след което стана рязко и тръгна към спалнята, оглеждайки се панически. Часовникът на стената показваше двадесет и два и четиридесет, което значи, че той беше спал повече от четири часа. Но въпреки това се чувствуваше изцеден и искаше да заспи колкото се може по-скоро.

Дали това беше възможно след страхът, който преживя? Опасенията му бяха напразни, защото той се унесе веднага и спа като къпан, въпреки че не беше ползвал банята. Събуди се свеж и отпочинал, съзерцавайки слънчевите лъчи, които ведро осветяваха стаята. Спомни си за преживяванията снощи, но сега те му се струваха някак далечни, нереални. В този момент той чувствуваше, че има сили да се изправи срещу неизвестния обитател и да разгадае тайната му.

Стана и направи кафе. Днес трябваше да отиде при шерифа и да го помоли за помощ. Също така, беше планивал да позвъни на майка си, за да провери как е. Той лежеше и мислеше, а лоши мисли постепенно нахлуваха в разсъдъка му и отново го тласкаха към мрака.

В дома му имаше неспокоен дух. Той принадлежеше или на Рандолф, или (което беше по-вероятно) на неговия близнак. Възможно бе — и на някой друг. Странно е, че досега никой не беше споменавал за близнака и Том научи за него едва преди три дена, когато с Роби разглеждаха снимките. Още по-интересно беше откритието в подземието. Ножът, напоената с кръв кърпа, както и самата кръв доказваха, че долу е извършено жестоко убийство. Но на кого? Дали

тук беше убит братът близнак на баща му. Дали той беше заминал за Швейцария, както твърдеше майка му, или се бе случило нещо друго? Защо двамата братя са напуснали къщата горе-долу по едно и също време и никога повече не са се върнали? И най-важното, чий е неспокойният дух, обитаващ това имение? Именно тези неща Том възнамерява да провери.

* * *

Шериф Тревор Дильн слушаше мълчаливо, докато Том подробно му разказваше за всичките си преживявания в къщата. Най-накрая, когато разказът свърши, градоначалникът се почеса по главата и каза:

— Това е наистина странно. Честно да ти кажа, ако не знаех кой си, бих те помислил за луд. Но едва ли човек с твоето положение би съчинил подобна история. А и смъртта на онзи Фредерик... не зная какво да мисля.

— Бих искал да си измислям всичко, но за съжаление това е истината — отвърна Том искрено.

— Тогава аз ще опитам да намеря всичко, свързано с Хенри Гайгер и за това дали е летял за Швейцария преди около четиридесет години.

— Той може да не е летял, може да се е движил с кораб?

— Едва ли. Морският транспорт по онова време е бил бавен и скъп и се е използвал главно за товарни превози. Но мога да проверя и този вариант.

— Ще ти бъда много благодарен — каза Том и стисна ръката на градоначалника.

— Все пак бих желал с твоето позволение да прекарам една нощ в имението.

— Заповядай, ще ми бъде много приятно. Но те предупреждавам, че може да стане страшно.

— Това е част от работата ми. Като шериф и градоначалник, аз трябва да предпазвам хората от лошите работи и да се изправям пред всякакви опасности. Мога да дойда утре.

— Добре, ела утре. Ще те чакам.

На излизане Том отново видя странната жена, която и този път го гледаше с особен поглед. Том се приближи до нея. Очите ѝ се разшириха, може би от страх, или от учудване.

— Мегън, нали така ви беше името?

— Да — объркано отвърна жената.

— Вие казахте, че сте екстрасенс и че мога да разчитам на вас. А сега имам нужда от помощ.

— Знаех, че ще ме потърсите. Но не съм сигурна дали ще успея да ви помогна. Не гоня духове.

— Разбирам ви, но искам да разбера какво се е случило в моята къща. Искам да знам защо това място е толкова злокобно.

— Аз мога да разговарям с мъртвите, но онова място е опасно. Може да се случи инцидент.

— Ако трябва, ще ви платя. Само ви моля да ми помогнете да разбера какво се е случило. Много ще ви бъда благодарен, ако го направите.

— Ще си помисля — отвърна Мегън Трейси, — но не ви обещавам със сигурност.

— И аз ще ти бъда благодарен — чу се отзад гласа на шерифа, който беше излязъл навън, — ако си съгласна, можеш да го съобщиш и на мен.

Том не се прибра веднага. Първо обиколи прегинските магазини, за да си вземе провизии за няколко дена, а когато пристигна пред двора на имението, той не слезе веднага от колата, а изчака няколко минути. Гледаше замислено наследството от баща си — мрачен, красив, студен и пуст дом. Това представляващо Гайгеровото имение — обладана от духове постройка, чийто обитатели удрят по стените и викат за помощ; прокълната къща, извисяваща се над селището като канара. Но не духовете, виковете и ударите бяха толкова страшни, колкото отрицателната енергия, която се изльчваше от тук. Чувствата на потиснатост и угнетеност бяха изключително осезаеми, тягостни, застрашителни.

IX

До края на този ден нямаше странни събития. Том звъня на майка си и на Бети, за да се увери, че са добре. После прегледа отново снимките и по-точно тези, на които ги имаше двамата близнаци. Погледна и от задната им страна, но на нито една от тях нямаше надписи. След това потърси други снимки или улики, които биха могли да го насочат към същността на Хенри Гайгер и отново не намери нищо.

През нощта, от дълбините на имението дойде необяснима човешка реч, която се чуваше сякаш от много далеч и бе последвана от панически викове за помощ. След около минута всичко утихна и Том заспа отново.

На другия ден, дванадесети юли, Том се събуди около десет. Днес трябваше да дойде Тревор. На Том му харесваше този човек — беше открит, добронамерен, сериозен и приятелски настроен. А и Том нямаше да бъде сам в този дом, поне за известно време. Той закуси, след това си направи кафе и когато го изпи, отиде до банята да се избръсне. По време на бръсненето, гледайки в огледалото, отразяващо лицето му, с периферията на зрението си видя човек! Това беше човекът от портрета и той стоеше на няколко метра зад него. Том се обърна рязко! Зад него нямаше никой. Той отново погледна към огледалото — този път не видя друг образ, освен своя. Сетне продължи да се бръсне.

Тревор пристигна чак към осемнадесет часа. Домакинът беше приготвил вечеря и след малко двамата седнаха на масата. Шерифът имаше новини относно Хенри.

— И така — започна той, — докато проверявах архивите, се натъкнах на лицето Хенри Гайгер. Значи Франк Гайгер, твоят дядо, е имал двама сина близнаци — Рандолф и Хенри. До колкото разбрах, Франк е завещал цялото имение на Рандолф, защото той бил завършил

военно училище и е работил в армията. На Хенри не е завещал нищо, понеже отказал подобна кариера. Франк е бил военен и искал и синовете му да са такива, защото според неговата философия, военните и полицайските били истинските мъже.

— Тогава Хенри с какво се е занимавал?

— С почти нищо. Регистриран е няколко пъти в болницата с диагноза „маниакална депресия“, която впоследствие го довежда до някакъв вид шизофрения. Това е и още една от причините, Франк да не се гордее с него. След това Рандолф намира „невероятно красива и добра жена — Летисия“, както е споменал баща му в завещанието. До колкото зная, след смъртта на Франк, Хенри е живял в една барака в имението, която един ден в пристъп на лудост е запалил.

— По-надолу в двора има останки от изгоряла сграда, вероятно това е бараката.

— Вероятно. След пожара приютили Хенри в подземието.

— В подземието ли?

— Да, в подземието. Той живял там, докато от трудовата борса му уредили работа като градинар в Швейцария.

— А откри ли дали е ходил в Швейцария?

— Обадих се на няколко авиокомпании дълголетници, но те ми заявиха, че да се намери билет от преди четиридесет години е изключително трудно, дори невъзможно. Но след това се оказа, че обажданията до тях са били напразни — Тревор се изразяваше като детектив.

— Защо?

— Когато се разрових, открих копия от работна виза за Швейцария и от самолетен билет на компанията „American express“, издадени на името на Хенри Гайгер.

— Хм. Значи все пак е заминал.

— Няма как да разберем това със сигурност. Въпросът е дали е пристигнал в Цюрих, където всъщност е трябвало да работи.

— И как може да стане това?

— Обадих се до консулството в Цюрих. Но оттам ми заявиха, че имали много работа и щяло да отнеме доста време, докато разберат нещо.

— Чакай малко, сетих се нещо. Едни от най-близките ми бизнес партньори са швейцарци. Това е фирмата „Die Kinderschule ltd.“

(Детско училище), която е най-големият производител на училищни принадлежности в Швейцария. А четириматата собственици са едни от влиятелните личности в държавата.

— Това какво означава? Едва ли ученическите помагала ще са ни от полза.

— Така е, но моите хора могат да ускорят процеса по откриването на Хенри. Ей сега ще им телефонирам.

Том отиде в другата стая. След около половин час се върна видимо усмихнат:

— До един-два дена ще се разбере дали Хенри е пребивавал в Швейцария.

— Това би било много добре. Ето какво е да имаш познати по целия свят — майтапчийки каза Тревор, — оoo, без малко щях да забравя най-важното. Мегън ми заяви, че е съгласна да ти помогне. Обаче ще ѝ трябват два-три дена подготовка.

— Страхотно! — въодушевено отговори Том, — по-добре от това не можеше и да стане!

Тревор го гледаше изумено. Това не беше същият Том, който видя първия път. Тогава той изглеждаше спокоен, уравновесен, а сега имаше вид на психически разстроен човек. Видът му беше напрегнат, дишаше тежко и говореше с онези интонации в гласа, характерни за обърканите и стресирани хора.

Тази вечер щеше да вали. Още привечер се забелязаха от юг купесто-дъждовни облаци, което безспорно значеше, че през нощта дъждът ще бъде тихен спътник. Това донякъде беше добре дошло за живущите в градчето, защото от средата на миналия месец не бе валяло и почвата бе доста суха и твърда. След около час наистина запръска силен проливен дъжд, придружен от светковици и гръмотевици. И двамата решиха да спят в една стая — тази, която Том обитаваше в момента. Там леглото беше голямо, а помещението — просторно.

Тревор спеше спокойно, за разлика от Том. Откакто шерифът дойде, не беше се случило нищо странно. Това беспокоеше Том — точно в този момент той искаше духът да се покаже. Въпреки че видимо му бе повярвал, градоначалникът може би се съмняваше, че

Том е с всичкия си. Тук Тревор се държеше весело, беше приказлив, спокоен. Може би най-лошото беше, че ако духът не се яви тази вечер, Том щеше да го загуби като помощник. От друга страна, не желаеше проклетото създание да се появява пред очите му. Всичко това го потискаше ужасно, угнетаваше разсъдъка му, душата му. Единствено фактът, че тези неестествени събития бяха свързани по някакъв начин със семейството му, го задържаше тук. Покварените мисли грубо обсаждаха съзнанието на злочестия наследник, докато дъждът чукаше по первазите на прозорците. От време на време някоя светкавица, последвана от тежък гръм, осветяваше за миг тъмното помещение. В един момент обаче неусетно заспа.

* * *

Когато се събуди, или по-точно дойде в съзнание, беше седнал върху леглото, а сърцето му биеше учестено. Явно нещо го беше разбудило, но той не можеше да си спомни какво бе то. Видя, че часовникът показваше три и двадесет и пет. Обърна се и зърна Тревор в същото положение като неговото, а в слабите отблясъци на ококорените му очи се четеше обърканост.

— Какво стана... — чу се гласът на шерифа, но той мигновено беше прекъснат от силен звук, идващ от другата страна на къщата.

Том стана и му даде знак да тръгнат надолу. Тревор се изправи плахо и го последва с тихи стъпки. Още един силен удар разцепи нощната тишина — удар по метални тръби. Те слязоха във всекидневната. Отново се повтаряше сценария от предишните нощи — някъде откъм задната част на подземието, се чуваше човешка реч. В този момент сетивата на Том бяха много чувствителни и за разлика от вцепенения Тревор, той опитваше да не изпуска никаква подробност. Долу сякаш двама души говореха на висок тон, но преградата и разстоянието пречеха да сеоловят отчетливи думи. След тях дойдоха виковете — силни, страховити, отчаяни — които сякаш пробиха безкомпромисно обвивката на нощната одисея! Том знаеше, че те не са реални, че са echo от отдавна отминало събитие, което бе толкова силно, емоционално и болезнено, та дори и в този момент, тридесет и девет години по-късно, продължаваше да се повтаря.

Една светкавица светна. В следващия миг Тревор посочи външната врата и изкреша нещо неразбираемо!

— Какво има, приятелю?

— Човек! На вратата има човек!

Том се обърна рязко, но не видя никого. Тревор отново наддаде вик, като сега сочеше към вътрешността на помещението. И тогава домакинът съзря нещото!

На слабата светлина, идваща откъм стаята, в която спяха и на светлината на появяващите се от време навреме светкавици, се мяркаше силует. След като втренчено се взираше в него, Том го позна. Това беше ЧОВЕКЪТ ОТ ПОРТРЕТА! Носеше военна униформа, която беше цялата изцапана с кръв. Лицето му също беше обвито в кървава маска. Силуетът започна да ръкомаха, явно това беше някакъв неведом знак за помощ. Устата му се отваряше, но от нея не излизаха звуци.

Ала Том чу вик! Идваше от дясната му страна и не беше на някое призрачно създание, а на самия Тревор — който ревеше панически, а очите му бяха толкова изпъкнали от страх, че всеки миг щяха да изскочат от орбитите. По едно време силуетът тръгна назад, мина покрай една от колоните на вестибиюла и изчезна.

За спане след тази случка не можеше и да става дума. Това с пълна сила важеше за клетия Тревор. До сутринта времето премина в приказки, като домакинът всячески успокояваше уплашения си гост. Колкото и Тревор да беше очаквал среща с неизвестното, с нереалното, със свръхестественото, колкото и да му беше разказал Том за преживяванията тук, шерифът бе стресиран неимоверно много. Защото не е страшна срещата със свръхестественото, а самото възприятие. Защото изведнъж се оказва, че този хармоничен свят, в който живеем, светът на хората, на животните и растенията, където всичко е подредено, всяко нещо си има място и всичко може да се обясни с всеобщия природен закон, е всъщност изроден, богохулен свят, обитаван от призрачни и злокобни същества, от прокълнати души. Точно това ново възприятие е най-ужасяващо, тъй като човек е свикнал да вярва до там, докъдето достига погледът му. Едно е да чуеш за нещо невероятно и необяснимо дори и от най-доверения човек, но съвсем друго е да го съзреш на живо, пред себе си, да имаш ДОКАЗАТЕЛСТВО за него.

В осем и петнадесет седнаха да закусят. Том попита Тревор:

— Сега добре ли си?

— Мисля, че да. Но не бих прекарал още една нощ тук — отговори с известна ирония шерифа.

— Какво ти е мнението?

— Вече мога да разсъждавам по-нормално. Вчера ние видяхме баща ти или брат му. Направи ли ти впечатление, че... — Тревор въздъхна дълбоко, — че духът носеше военна униформа?

— О, да. Сега си спомням. Но нали Хенри никога не е бил в армията?

— Поне така е написано в архивите. Той се е противопоставял на баща му, поради което не е получил наследство.

— Това може ли да означава, че духът не е на Хенри?

— Не съм вещ по такива истории, но мисля, че това е същият човек от портрета.

— Човекът на портрета трябва да е баща ми. Но той умря тази година в Лос Анджелис.

— Знаеш ли какво предположение имам?

— Казвай.

— Хенри е заминал за Швейцария. Имало е трети близнак.

— Това е невъзможно — възрази Том. — Никой не ми е споменавал за трети брат.

— Ти не знаеше и за Хенри. Както виждаш, изненадите следват една след друга. Според мен този близнак също е бил в армията, но вероятно е бил убит в някакъв спор, дали за наследство, дали за нещо друго.

— Това са тежки обвинения, Тревор. Баща ми не е способен на убийство — каза Том.

— Не съм казал, че е баща ти. Може да е някой друг.

— Но ако го е имало, трябва да е вписан в регистрите.

— Да. Тук си прав. Никъде в архивите на регистрите не се споменава за трети близнак. Дано утре разберем дали Хенри е бил регистриран в Швейцария, от това ще зависят по-нататъшните ни разследвания — обобщи градоначалникът.

Тревор и Том напуснаха двореца и отидоха с колата на шерифа до участъка.

— Не мога да те оставя да нощуваш сам на онова място — загрижено каза Тревор. — Този път ти ще ми гостуваш. Утре е събота, може дори да отидем някъде и да разсъждаваме на спокойствие.

— Съгласен съм, но бих искал да е само за уикенда. Не желая да те притеснявам, а и трябва да потърся още неща.

— Няма да ме притесняваш, със сигурност. Предлагам ти в някой от близките дни да претърсим подземието. Но най-важното е засега да установим дали Хенри е бил в Швейцария, също така и с Мегън да направим сеанса.

— Сеанс ли?

— Точно така. Мегън ще се свърже с духа и чрез нея той ще проведе разговор с нас.

— Може би духът ще ни каже всичко.

— Може би — замислено отвърна Тревор.

Тревор живееше в доста уютна къща в околностите на градчето. Съпругата му Трейси беше завела двете им деца при родителите си в Бартън — селце на двадесетина мили от Прегин — и се върна малко след като Том и Тревор пристъпиха прага. Беше деветнадесет часа, когато седнаха да вечерят. Дотогава разговорите им се свързваха с къщата на Тревор, с децата и проблемите на градчето. В деветнадесет и десет мобилният телефон на Том звънна. Той стана и отиде в другата стая. Такава постъпка беше типичен навик на хората, занимаващи се с голям бизнес, а именно — разговорите им да се провеждат на спокойствие. След десетина минути бизнесменът влезе в стаята доста развлнуван, с никакво листче в ръка, и прошепна на ухото на Тревор:

— Трябва да поговорим насаме.

Трейси — красива и симпатична млада жена — явно го разбра, защото веднага им каза:

— Ще отида до другата стая.

Том изчака дамата да излезе и съобщи следното:

— Хенри Гайгер никога не е бил в Швейцария!

— Проверено ли е навсякъде?

— Проверено е. Името Хенри Гайгер не присъства и не е присъствало в нито един швейцарски регистър. Провериха дори и

работната му виза. Представи си, наистина е била издадена работна виза на Хенри Гайгер от швейцарското консулство в Лос Анджелис, на осемнадесети май хиляда деветстотин шестдесет и четвърта. Дори ми продиктуваха номера й — 03 55 63 78. Но с тази виза никой не е постъпил на работа, нито пък някой се е трудил там под името Хенри Гайгер.

— И какво е заключението?

— Хенри Гайгер не е пътувал за Швейцария.

— И оттук следва, че той е убитият в къщата.

— По всяка вероятност е той.

— Но въпросът е кой го е извършил. Вероятно този, който му е уредил визата.

— Имаш предвид баща ми, така ли?

— Възможно е да е баща ти.

— Ако е вярно, защо му е да го убива? Татко е имал всичко. А и той не е способен на такова нещо. Познавам го много добре, винаги е бил добър с всеки.

— Може би просто се е отървал от ненужния товар. Може би той също не се е гордеел с лудия си и пропаднал брат, който е обитавал жилището му. И след като го е убил, е скрил някъде трупа му и е напуснал имението заедно с майка ти. Именно за това баща ти никога не е говорил за Прегин и за брат си, или въобще за миналото си.

— Не! — извика Том. — Отказвам да повярвам! Не мога да приема, че моят баща е бил убиец.

— Съжалявам, че го казах, но просто за да открием истината, трябва да се придържаме към всякакви хипотези, дори и най-лошите. А колкото и да не е приятно да го кажа, тази хипотеза е наистина реалистична.

Том се беше сетил за нея много преди разговора, но я бе отхвърлил от съзнанието си (или просто не бе пожелал да я приеме). Опасенията му обаче се засилиха, след като Тревор посочи тази вероятност за най-правдоподобна.

„Господи — помисли си той, — ако наистина е така и всичко се разкрие? Какво ще последва след това — журналисти, медии, писане по вестници. Устоите на компанията ще се разклатят, всичко може да се срине. «Създателят на Gamestorm ltd» и на фондацията «Подкрепа за болните деца» Рандолф Гайгер е убиец!“

Том отговори тихо:

— Когато Мегън дойде у нас, тогава ще чуем какво ще ни каже духът.

През останалото време на престоя при шерифа, Том беше мрачен и унил. Все пак се опитваше да води нормален разговор и да се смее, но изражението на лицето му и разсейността показваха, че той витае някъде из мислите си. Всички опити на Тревор и Трейси да разведрят госта, се оказваха неуспешни.

Стаята на Том беше най-красивата в къщата. Тревор, освен невероятно услужлив, се оказа и изключително гостоприемен. Леглото, в което трябваше да спи беше по-малко от неговата спалня в имението, но пък много удобно. Явно домакините се бяха постарали почетният им гост да не е лишен от удобства.

Том не спеше. Въпреки че тази къща създаваше ярка позитивна атмосфера, той мислеше за негативните открития. Баща му, когото всички уважаваха, който помагаше на толкова много хора и който с такава любов се грижеше за семейството си, може да се окаже убиец. Това би било позор! Том по-скоро би повярвал, че река ще потече на обратно, отколкото неговият родител да е убил човек приживе. Но всички улики засега водеха към него. За какво, по дяволите, му е трябвало да убива злощастния си близнак? Какво ли е станало между двамата братя? Наистина, има вероятност друг да е убиецът, но тя е малка, много малка. Защо баща му ще пази в тайна къщата, ако не е имал общо с убийството? Защо досега пред никого не е споменавал за брат си и защо му е уредил виза в Швейцария? Странно е, че бе приложил копие от всички документи, дори и от работната виза — може би за по-голяма достоверност. А майка му дали е знаела? Вероятно не. Или пък вероятно да. Едва ли Рандолф би казал на съпругата си нещо подобно, но тя със сигурност би подозирала някаква нередност. А дали пък майка му не е убийцата? Или го е сторил техен познат, когото е трябвало да защитят. Не, това е абсолютно невъзможно, няма как да е истина. Все пак в цялата обстановка има и нещо доста съмнително, доста нелогично. Защо духът, който видяха не само те, а и Роби, носеше военна униформа? В армията е служел не Хенри, а Рандолф. Дали все пак призракът на баща му не иска да му съобщи нещо важно? Но пък от друга страна, защо беше толкова кървясал, все едно е смъртно ранен? Не, не е баща

му. Може би Хенри е облякъл униформата му и това да е причината той да е бил убит.

Мрачни и непокорни мисли тревожеха Том, докато се опитваше да заспи в уютната къща на Тревор. Направи го чак към пет, за да го събудят в девет и тридесет. Разходката до езерото щеше да го освежи до някаква степен, макар че нямаше да прогони грозните мисли, впити като кърлеж в съзнанието му.

Тримата бяха организирали страхотен пикник на езерото. Особено въодушевена беше добродушната съпруга на Тревор. Тя отначало изпитваше страхопочитание към Том, беше чела много за фамилията Гайгер, винаги си бе представяла Том като елегантен, но някак високомерен бизнесмен. Тук тя намери в него един напълно земен човек, който уважава и почита обикновените хора. Жената доби много силни впечатления от този джентълмен. Том пък видя в Трейси една предана и скромна съпруга, която обича семейния уют, мъжа си и децата си. Бе невероятно работлива, но никога не се оплакваше, сякаш всичко вършеше с удоволствие. Бети също беше добра съпруга, но Трейси като че бе замесена от друго тесто — просто жена от обикновено щастливо семейства.

Времето отново беше слънчево и приятно. Тримата седяха, говореха и наблюдаваха езерото. Такава приятна гледка успокоява нервите и кара човек да се чувства весел. Том говореше за компанията си, за клиентите и партньорите си, а съпругът и съпругата анализираха управлението на Тревор и как от едно глухо провинциално градче Прегин е станал привлекателно място за инвестиции и туризъм, като в същото време безработицата се е понижила драстично. Освен това, по негово нареждане са реставрирали по специален австрийски метод красивите необарокови, неокласически и неоренесансови сгради, които опасват централните улици.

Унесени в приказки, те не усетиха кога бе станало осемнадесет. Трейси едва ги склони да си тръгнат, защото трябвало да вземе децата от родителите си. А Тревор предложи на Том да отидат до зловещата къща, да разгледат подземието и да вземат вещите на Хенри. Покани го да пренощува и тази вечер при него, понеже не би могъл да го остави сам в онзи покварен дом.

* * *

Том и Тревор се намираха в имението. Преди да дойдат бяха говорили с Мегън и тя им беше обещала, че на следващия ден привечер ще направи сеанса. А сега, стоящ до входа на призрачното подземие, Том поемаше големи дози въздух, докато се решаваше да влезе. Тревор също беше в напрегнато очакване. Най-сетне домакинът бутна металната врата, тя изскърца страховито и пред тях се появи мракът.

Крачеха по тъмния коридор, осветяван единствено от фенерчето на Том. Тежкото дишане, което домакинът чуваше зад гърба си показваше безспорно, че клетият Тревор примира от страх. Двамата вървяха към голямото помещение в края на коридора, където Том предполагаше, че се е намирало жилището на Хенри. Стъпките им отекваха силно във влажния тунел, усилвани от акустиката на отразяващия се в стените екот. Том завъртя райбера, отвори вратата и двамата влязоха в просторната, студена и прашна зала.

Навсякъде бяха разхвърляни пликове, в които се съдържаха най-различни вещи и вехтории. Едва ли щяха да вземат всичко, но поне трябваше да потърсят някои важни предмети. Повечето неща в пликовете бяха парцали, трайно повредени от влагата и мухъла, имаше и ръждясали съдове и прибори. По пода се търкаляха стари кутии от консерви, покрити с прах. В един плик Тревор намери увита в найлон тетрадка, на която беше написано с химикал „Дневникът на Хенри Гайгер“. Той взе плика, извади дневника, безмълвно го показа на Том и го прибра в джоба на сакото си. Друго интересно в тази стая не откриха. Оставаше им да погледнат в банята.

Том махна завесата и пред тях се показва прашното помещение. Ваната, ножът, кръвта и кърпата си бяха там. На Тревор му прилоша, въпреки огромната смелост да влезе още веднъж в замъка. Шерифът беше преди всичко човек, на който човешките качества като страх, ужас или потрес пред кърваво престъпление не му бяха чужди. Той се хвана за корема, отвори устата си и задиша тежко. Лицето му беше пребледняло и имаше цвят на платно. Том, след като видя състоянието на приятеля си, предложи:

— Хайде да изчезваме.

Но в същия момент и двамата се стреснаха от дрънкащ звук — все едно някой заудря силно по една от металните тръби за водата. Ударът се повтори! Тревор и Том излязоха от банята и се затичаха към изхода на голямото помещение. Още един удар! И още един! Те отвориха вратата и напуснаха стаята. Малко след това ледена вълна премина през телата им! Мъжете спряха за момент и се спогледаха. Това беше същата студена вълна, която Том усети преди няколко дена. Двамата се окопитиха и поеха с бързи стъпки към изхода на подземието. В този момент откъм гърба им проехтя познатият говор! Но и Том и Тревор вече знаеха, че речта не е реална, тя беше зловещ и повтарящ се шепот от миналото. Вече бяха във всекидневната, когато отново се извисиха жалните викове за помощ. Тревор ускори крачка и побърза да напусне злокобната къща. Том го последва и след няколко минути вече пътуваха с автомобила към централната част на градчето.

В офиса си Тревор още трепереше, Том също не бе в приповдигнато настроение и двамата мълчаха. След малко единодушно решиха Том да прекара поне още една нощ у Тревор. На другия ден Мегън щеше да направи сеанса и се надяваха тайната да бъде разгадана. Първото, което направи Том, бе да телефонира на майка си.

— Да, Томи, кажи.

— Мамо, какси?

— Добре съм. Бети и Роби бяха при мен, но си тръгнаха преди малко. Ати?

— И аз съм добре. Знаеш ли мамо, че Хенри Гайгер не е пътувал до Швейцария?

Последва мълчание. След това се чу изненадания глас на Летисия.

— Какво искаш да кажеш? Не те разбирам.

— Открих, че Хенри Гайгер е бил убит в къщата — колкото и трудно да му беше, Том трябваше да говори с нея за това. — Искам да те питам знаеш ли нещо по този въпрос?

Мълчание. След това старата жена каза плахо:

— Не съм чула за никакво убийство. Знам, че Хенри е заминал за Швейцария и повече не се е върнал. Не е бил убит в къщата.

— Мамо, Хенри Гайгер никога не е стъпвал в Швейцария. Моите хора от „Die Kindersschule ltd.“ провериха.

— И защо си проверявал това?

— Някой път трябва да си поговорим. Но ще бъде друг ден, защото сега имам друга работа.

— Добре — отвърна Летисия.

После се обади на Мелинда Мендоса да провери дали е добре и как се справя без Фредерик, а тя му каза, че се опитва да се приспособи към новото състояние. Накрая позвъня на Бети и с нея говори около минута, като не й спомена нищо за събитията и откритията си.

След разговорите Том и Тревор се запътиха към дома на шерифа. Децата на Тревор се привързаха много към приятния гост и до вечерта Том ги забавляваше, бягаше с тях по двора, играеше с тях на криеница. Той си припомни детските години, когато тичаше на воля и си играеше с връстниците си. А Тревор и Трейси наблюдаваха с усмивка как трите „деца“ лудеят.

Подир вечеря Том се прибра в стаята си, като веднага при него дойде Тревор. Двамата извадиха дневника на Хенри и започнаха да го разглеждат.

Братът на Рандолф пишеше красиво, с четлив почерк, като правеше впечатление на умен и интелигентен човек. Но явно отказът на баща му да го впише като наследник се беше отразил зле на психиката му, защото дневникът започваше с терзания за това, че е пренебрегнат и предаден от най-близките си хора:

С какво заслужих тази участ на скитник. Не трябва ли и аз да бъда обичан колкото брат ми, без значение какви интереси имаме? Защо светът е толкова несправедлив?

И по-нататък:

Брат ми има красива съпруга, след няколко месеца ще му се роди дете. Има хубава къща, има пари... А аз нямам нищо и сигурно никога няма да имам, (освен една проклета кошара).

След това тонът се променяше. Явно беше дошъл момента, когато го вкарваха в болница:

... Изкараха ме болен! Шизофреник! Аз, който на никого не съм сторил зло! Просто исках да живея по-добре, защото го заслужавам. Вече нямам шанс за нищо. Никой няма да ме вземе на работа, защото всеки ще разбере, че съм луд...

Брат ми е груб, лош човек, но има всичко. Аз съм добър, но нямам нищо. Имам мечти и амбиции, които никога няма да постигна. Ако имах богатството на брат ми, с моите амбиции досега да съм постигнал всичко. Но светът е несправедлив, защото има толкова стойностни хора, които пропадат и всичките им идеи се стопяват.

Те прочетоха до половината, след което решиха да си легнат. Денят бе уморителен, а на следващия щеше да идва Мегън и да направи сеанса. Трябваше да се наспят добре.

Том отново не затваряше очите си. Мислите му се рееха в страниците на дневника. „Клетият човек — мислеше той — прецакан и низвергнат, той се е мъчил като скот. Може би му е тежал факта, че всичко е притежавал татко — определено по-послушния от двамата близнаци.“ Сетне мислите му заиграха върху следното словосъчетание: „Брат ми е груб, лош човек...“ Защо баща му е бил груб с брат си? Нали именно той, Рандолф, го е учили на милосърдие, на идеите, че трябва да се помога на бедните и нуждаещите се? Защо Рандолф така е ненавиждал брат си и дори след изчезването му (или убийството му) не го споменаваше? И ако той го е убил или поръчал убийството, защо по дяволите го е направил? Не искаше предположението да е вярно, но всички обстоятелства водеха именно към тази теория. „Татко, защо? Нима брат ти не е бил човек като теб?“ Или пък е имало друга причина. Но каква? Предстоящият ден може би щеше да се разкрие всичко. Те трябваше да се срещнат лице в лице с призрака и да говорят с него.

След това Том отново светна нощната лампа и прочете още малко от дневника. Той разбра, че Хенри е бил нает на работа в

някаква фабрика, но след това го уличили в кражба и уволнили. Близнакът на баща му приел много болезнено уволнението:

Уволниха ме! Уволниха ме заради кражба! Заради кражба на една дреха! Никога повече няма да си намеря работа! Аз съм разбит, всички се опитват да ме разбият! Защо?! Защо?! Защо?!!!!!!

Том остави дневника, загаси лампата и се отпусна.

X

Спаха до късно. Въпреки че Тревор трябваше да е на работа, той реши през този ден да си даде почивка. Когато се събудиха, установиха, че бяха сами — децата бяха отишли на училище, а Трейси — на работа. Закусиха и пиха кафе, а когато приключиха с тези приятни занимания забелязаха, че е станало два часа. Сетне се запътиха към участъка, където той имаше няколко документа за оправяне. Мегън дойде в пет и половина, придружавана от някакъв възрастен мъж:

— Запознайте се, това е Стив. Когато правя сеанси го викам с мен. Той ми помага много.

Те се здрависаха с мъжа, след което Тревор ги подканни да тръгват. Стив имаше много бледо лице, изглеждаше отвейн, но имаше замислен и дълбок поглед, тънки присвирти устни и слабо, нехармонично телосложение. Ръцете му бяха тънки и нежни, като на дете.

Когато пристигнаха в имението, Том им предложи питие, но Мегън отказа категорично с думите:

— Не искаме нищо! Хайде да започваме.

За място на провеждане на сеанса избраха всекидневната. Те подредиха няколко стола в полукръг, след това взеха малката масичка и я сложиха в средата. Том вече трепереше целият. Той дори си направи топъл чай в чайнника и изпи няколко чаши, за да успокои нервите си. Не се страхуваше толкова от срещата с духа, колкото от предстоящото разкритие. Беше готов за най-лошото, беше обмислял непрекъснато теорията си, според която баща му се е срамувал от брат си и го е убил именно заради това. Този щеше да е най-лошия вариант. А може и да го е убил при самозащита. Да, да, самозащита! Хенри е нападнал Рандолф в изближ на лудост, баща му се е защитил и го е убил?! А може пък и да е нападнал майка му! Досега не бе мислил върху такава идея, която бе съвсем реална и оневиняваща скъпия му родител, понеже деянието е станало при самозащита? Вероятно е могъл да го

докаже. Но в онези времена надали законите са били същите. А и убийството би трябвало да се приема като накърняване честта на почен човек като баща му. Едва ли е приятно на един висш военен и също така уважаван човек, да лепнат прозвището „убиец“ — независимо дали престъплението е станало при самозащита или по други причини. Том въздъхна успокоен. Как не се беше сетил за тази теория. Може би тя звучеше най-правдоподобно от всички — въпреки че най-добрият вариант би бил друг да е убил Хенри, или който и да е дух, обитаващ прокълнатата къща.

Но тайната, която се РАЗКРИ подир този сеанс беше толкова ужасяваща, угнетаваща, богохулна, изродена, че клетият домакин с охота би предпочел, която и да е от предишните си теории. Малко след като приключи викането на духовете, Том се взираше в нищото, сякаш бе ударен с чук, а устата му беше зяпнала, подобно на уста на мъртвец; Тревор пък стоеше оклюмал като виновно дете.

* * *

След като наредиха столовете и масата Стив извади един тефтер и един химикал и ги подаде на Мегън, после двамата седнаха пред масата и ясновидката заговори глухо:

— Сега ще изпадна в транс и ще се свържа с духа. Вие ще го питате каквото искате, а отговорите му ще ги записвам върху тефтера. Духът ще движи ръката ми. Стив ще разчита написаното. Готови ли сте?

— Да — отговориха останалите в тон.

Мегън затвори очи и започна да произнася някакви непознати думи, а след това затръска яростно главата си. Изведнъж тя отвори очите си! Вече погледът и беше друг — проницателен и съсредоточен. Започна да драска нещо по тефтера си.

— Мисля, че вече е готово — чу се гласът на Стив. Беше шептящ и дрезгав, сякаш да усили ефекта на действието.

— Сега какво да правим? — попита Том.

— Говорете с духа. Давайте! — подканни ги възрастният човек.

— Моля? — не разбра Том.

— Казах да говорите с духа. Задавайте въпросите, които искате да му зададете.

Том шумно пое въздух, след което извика.

— Тук ли си? В тази стая ли си?

Мегън изведнъж застина на място и очите ѝ се ококориха силно. По едно време премести ръката с химикала върху тефтера и надраска нещо. Стив го погледна и прочете:

— Да.

Том въздъхна и каза:

— Покажи по някакъв начин, че си тук. Направи нещо, с което да ни докажеш присъствието си.

След малко един от празните столове се заклати и се премести назад с около метър. Том погледна рязко в тази посока. Тревор стисна зъби и примика.

— Кой си ти? — Том зададе нов въпрос.

Този път Мегън не помръдна. Очите ѝ продължаваха да бъдат ококорени, но ръката с химикала стоеше неподвижна.

— Кой си ти? — домакинът повтори въпроса.

Няколко секунди не се случи нищо. След това старата жена задвижи ръката си и написа нещо по тефтера. Стив се съсредоточи върху надрасканото, след което прочете, сричайки:

— Р-а-н-д-о-л-ф.

Том се изправи изненадан и с Тревор се спогледаха озадачено. Сетне домакинът стана и погледна в тефтера на Мегън. Сред хаотичните драсканици се разчиташе името „Рандолф“. Том седна на мястото си и попита:

— Ти ли си баща ми?

Мегън отново раздвижи химикала върху листа и Стив изрече:

— Да!

— Господи! — чу се тихия глас на гайгеровия наследник, който задиша силно и звучно, за да се освободи от обзелото го напрежение. Тревор го хвана за ръката и я стисна. Това успя да успокои Том, който се окопити и зададе следващия въпрос:

— От какво умря?

Ясновидката отново застана напълно неподвижна, с втренчени в нищото очи. Химикалът стърчеше като прът от хилавата, мъртвешки

бледа дясна ръка.

— От какво умря? — повтори Том.

Без да променя изражението си, ясновидката рязко размърда ръката и написа нещо по тефтера. Помощникът й прочете:

— Б-ях у-би-т.

Том завъртя рязко глава към Стив, поглеждайки го многозначително. Вече се съмняваше в истинността на този сеанс. Баща му умря наскоро от инфаркт! Той не бе убит! Това бе невъзможно, напълно невъзможно!

Ами, ако бе истина?! Тогава какво следва?! Том чувстваше в стомаха надигането на кълбо от злоба и омраза, което лека-полека увеличаваше размерите си.

— Кой те уби?

Ръката на Меган веднага зашари по белия тефтер. Стив прочете:

— Б-р-ат м-и.

— Къде беше убит? Отговорът бе следният:

— В п-од-зе-м-и-е-то.

— Къде е заровен трупът ти? — говореше машинално Том.

Жената драскаше като подивяла. Листовете започнаха да се късат под яростните изблици на невидимото същество, направляващо дясната ръка на клетата ясновидка...

— В к-ла-де-н-е-ц-а — произнесе възрастният мъж, виждайки написаното.

Том вече дишаше мъчително. Всичко се бе развило по абсолютно неочекван начин. Една грозна идея напираше да излезе от мозъка и да навлезе в съзнанието му. Той отново се изправи, пое много дълбоко въздух, след което седна и зададе следния въпрос:

— Защо беше убит?

В този миг Мегън започна да драска още по-силно и още по-настървено. Тефтерът се скъса напълно от агресивното пробождане на пълнителя в бялата хартия. Стив погледна надрасканото, но само сви уплашено рамене. Изведнъж клетата жена изкрешя нещо неразбираемо. Това наложи помощникът й да я раздруса, за да я извади от транса, но в същото време полилея започна да се клати! Мегън се съвзе и загледа уплашено обстановката, сякаш току-що събудена от кошмарен сън. Външната и вътрешната врата се отвориха и затвориха, чуха се познатите кънтящи металически удари. От нищото се извиси

приглушен рев, столовете започнаха да се движат, масата се наклони на една страна, след това падна звучно на земята, затискайки крака на Стив. Духът отново се бе разбеснял. Духът на Рандолф Гайгер! Том извика панически:

— Спри!

Всичко наоколо се движеше и обикаляше около тях в зловещ кръговрат! Стив извади крака си изпод масата и го притисна с ръце. Лицето му се изкриви от болка.

— Спри! Спри! Спри...!

Изведнъж всичко спря. Столовете, няколко чаши и няколко лъжици паднаха едновременно на пода. Те вдигнаха столовете и седнаха върху тях. Том гледаше в пространството, объркан, със зяпнала уста, Тревор беше навел глава, потънал в урагана от разбърканите си мисли, Стив продължаваше да се държи за крака, а Мегън се бе отпуснала летаргично на стола. Том Гайгер беше съкрушен, защото в този момент осъзнаваше ИСТИНАТА!

Може би щеше да се сети преди това ако разумът му не бе отказал да приеме подобна идея, ако не го бе толкова грижа за устоите на фамилията си, ако не обичаше така силно майка си и баща си. Защото той бе очаквал най-лошото от най-лошите си теории, но все пак всичко трябваше да е в границите на разумното. Защото той живееше в разумна обстановка, заобиколен от разумни личности, които разсъждават по разумни правила. Защото човекът, който го беше отгледал, беше разумен човек.

Но ето че реалността бе толкова смразяваща, всепогъщаща и безумна, че разсъдъкът на Том отказваше да я произнесе, дори и мислено. Къде се простираше границата, показваща края на нормалния диапазон и къде започваше уродливостта? Как е възможно нещо толкова свято, като чистата хармонична идilia да е изградена на базата на отвратителния, на богохулния стремеж към незабавно постигане на пълноценост и съвършенство, дори с цената на живота?

И все пак истината бе разкрита, пъзелът на загадката бе подреден. Оставаше само умът да я изложи на показ. И той го направи тихо, с плахите оттенъци на огромното, на безмерното разочарование:

ХЕНРИ ГАЙГЕР БЕ УБИЛ БРАТ СИ РАНДОЛФ ГАЙГЕР, ЗА ДА МУ ВЗЕМЕ САМОЛИЧНОСТТА, СЕМЕЙСТВОТО, ПАРИТЕ! За да пристигне в големия град и да основе компанията си. За да намери своя път към величието, богатството, задоволството. Защото Хенри е бил скитник, крадец и луд и не е имал друг шанс за просперитет. Защото двамата близнаци са си приличали като всички еднояйчни такива. А най-непоносимото от всичко бе следното — този човек, който е бдял над него, който го е обичал, който го е учен на добро и на лошо, който се е ползвал с огромни привилегии и огромно уважение от маса народ, се оказва измамник и убиец. Сега разбираще защо призракът беше с военна униформа. Сега разбираще защо той го молеше за помощ. Навярно обикновената човешка фантазия е бедна, за да си представи какви извращения има по света, на какви пъклени постъпки е способен човек, в името на славата и богатството.

След като се окопити, Тревор изкара неадекватния Том от къщата, качи го в колата си, и заедно със Стив и Мегън напуснаха прокълнатото място.

На площада, след като изпратиха Стив и Мегън, Тревор и Том седнаха на една от пейките и смилено се унесоха в мислите си.

— Мислиш ли, че духът казва истината? — пръв наруши мълчанието Том.

— Не знам. Вероятно е така. Според мен ти е нужна почивка, приятелю. Прекалено много нерви изразходи тук, а едва ли искаш отпуската ти да mine така.

— Прав си, но аз исках да открия истината, каквато и да е тя.

— А майка ти? Тя може би знае нещо по въпроса. Ако всичко това е истина, няма как да не е разбрала, че съпругът ѝ не е същият. Вярно, става дума за близнаци, но всеки един от тях е имал свои белези, които са го отличавали от другия. А и характерите им са били различни.

— Аз също мислех по този въпрос. Никоя жена не е толкова сляпа, че да не усети разликата. А и в случая става дума за съпруга ѝ, за човека до нея. Трябва да се обадя на майка ми.

Том опитваше да говори спокойно, макар че в интонацията на гласа му се четеше неописуем гняв. Тревор не знаеше как да го

успокои, не се сещаше какво да му каже, за да го разсее, защото цялата тази история беше парализирала и неговата воля. А той по принцип добре знаеше как да успокоява и какво да казва в определени моменти.

* * *

Вече бяха в къщата на градоначалника и Том позвъни на майка си:

- Здрави Том — от слушалката се чу гласът на Летисия.
- Здравей мамо — отвърна Том.
- Как си? — попита възрастната жена с едва доловима нотка на смущение в гласа ѝ. Навярно предчувствуваше, че нещо не бе наред.
- Добре съм. Искам да те питам някои неща. Но ми кажи истината.
- Какво има, момчето ми?
- Мамо, аз научих нещо, което се е случило тук малко след като съм се родил и малко преди да напуснете къщата — привидното равновесие в говора на Том започваше да се разклаща.
- К-какво искаш да кажеш? — изстена възрастната жена.
- Този човек, с когото сме живели, този, който се е представял за баща ми, всъщност е убиец.
- Чакай, чакай. Не те разбрах.
- Човекът, който се е представял за баща ми, всъщност е убиец.
- Какви ги бръщолевиши Том? Как можеш да говориш така за баща ти?
- Мамо, аз зная истината. Хенри е убил татко и е взел самоличността му. Защото той е бил с лоша репутация, за разлика от моя истински родител. Мамо, това вярно ли е? Искам от теб да го чуя!
- гласът му сякаш бе обладан от параноя.

Мълчание. Отново непоносимото мълчание на майка му. От другата страна се чуваше само неравномерното ѝ дишане. Защо постъпва така по дяволите? Защо?

- Вярно ли е?! — извика истерично Том.
- Кой ти го каза? — успя да промълви жената.
- Духът на този човек витае из къщата. Подът се тресе, мебелите се местят, от нищото се чуват ужасни викове. Направихме

спиритичен сеанс и разговаряхме с него. Той ни каза всичко. Вярно ли е? Искам да ми кажеш истината!

Отново мълчание.

— Мамо, тук ли си? Няма как да не си усетила разликата между двамата. Вярно ли е?

Никакъв звук от другата страна на слушалката. Сърцето на Том удряше като стоманен чук по треперещото му тяло. За миг той си помисли, че на майка му ѝ е прилошало, но изведнъж тя заговори:

— Да, момчето ми, вярно е.

Краката на Том се подкосиха, а тялото му се отпусна като в пристъп на летаргия. Всичко беше вярно. Признанието на най-близкия човек — майка му, беше по-силно от най-силното оръжие, по-страшно от най-страшните кошмари. Том се разтърси от ридания — първите в съзнателния му живот, тъй като досега никога не беше плакал. Почувства се предаден от най-скъпите си хора, низвергнат от всички в обкръжението си:

— Мамо, защо? — промълви отчаяно той.

— Исках да сме щастливи. Затова се съгласих с Хенри. Той го направи за твоето и за наше добро.

— Чуй ме, не искам да те обвинявам. Просто искам да знам истината. Разкажи ми цялата истина. Само това. Моля те.

От слушалката се чу въздишка и хлипане, последвано от кратко мълчание. След това Летисия започна да разказва:

— Когато се срещнахме с баща ти, той беше в армията. Аз също идвах от добро семейство и затова баща ми и неговия баща се съгласиха да ни оженят. Рандолф беше красавец, нямаше как една жена да не се влюби в него. Той имаше всичко и можеше да ми даде всичко, от което се нуждаеше една жена — финансова стабилност, опора, сигурност, добър живот. Всички ми завиждаха, всички близки ми се радваха. Но за съжаление Рандолф не ми даваше това, което желаех най-много. И то не бе свързано с материални блага. Исках просто любов. Исках просто да съм щастлива.

— Какъв беше като характер? — попита Том.

— Той беше полковник в сухопътните войски на американската армия. Беше свикнал на ред, на дисциплина, на строгост. Но той беше груб и студен човек. Често го пращаха на фронта, или в командировка,

а аз оставах сама в този огромен дом. А толкова много имах нужда от обич. Все пак след време забременях от него. Както той искаше.

— С мен, нали?

— Да, с теб. Радвах се, ликувах, надявах се, че по този начин ще накарам Рандолф да бъде по-близо до мен, а аз също копнеех да имам дете. Но той прие всичко равнодушно. Не казвам, че не се радваше, но го правеше по негов, студен и труден начин. Когато разбра, каза само: „Браво, най-сетне“. Сигурна съм, че ме обичаше, но не го показваше, явно гордостта му беше огромна или... не знам защо. По някое време той прие Хенри да живее у нас. За брат му не бях чувала нищо, знаех само, че с Рандолф са близнаци, че има лошо име в обществото и че няма къде да живее, защото преди време в изближ на лудост е запалил бараката си.

— Запалил я, така ли?

— Хенри влиза на два пъти в болница, като според докторите имаше шизофрения. Но впоследствие разбрах, че той е нормален. Напълно нормален.

— Продължавай, мамо. Беше стигнала до там, където татко е взел Хенри в имението.

— И така, той живееше в подземието. Рандолф го хранеше с остатъците от храната, даваше му вода в една мръсна кофа. Той го ненавиждаше, защото Хенри беше неу碌ден, дрипав, крадлив и срамеше честта на фамилията. Но от милосърдие го взе под опеката си. Аз отначало не общувах с Хенри, само понякога му носех храна. Бях бременна в седмия месец, когато Рандолф го повикаха запас в Оклахома. Преди да замине, той ми каза: „Носи от време на време ядене на оня дрипавия, колкото да не умре от глад“. Оттогава той се прибираще по три-четири пъти в месеца, за по два или три дена. С всеки изминал момент ставаше все по-студен и по-груб.

Летисия спря. След малко Том я подкани:

— Продължавай. Искам цялата истина.

— При едно от моите ходения в подземието се заговорих с Хенри. Говорехме няколко часа. Тогава аз видях, зад маската на неу碌денния клошар, един страхотен човек. Беше открит, честен, забавен. Стана ми много приятно да общувам с него и в същото време ми стана жал за неговата участ. Той беше незаслужено отритнат от семейството си, човек с досие зад гърба, човек, който не може да има

деса и да създаде семейство. Но за сметка на това беше голям мечтател. След време осъзнах, че той може да ми дава това, което Рандолф не успяваше. А то беше любов, истинска чувствена любов, каквато никога досега не бях изпитвала.

— Ти си била любовница на Хенри, така ли? — попита Том. Сега тихият му гняв беше насочен към майка му.

— Да, бях му любовница. Той беше невероятен човек, но поради зла участ бе отхвърлен от всички. Когато ти се роди, аз виждах огромната му обич към теб. Докато Рандолф, баща ти, само веднъж те щипна по бузата и след това отново продължи с делата си, Хенри непрекъснато те целуваше, сякаш ти бе негово чедо, играеше си с теб, забавляваше те. Искаше ти да си негов син, а не на брат му, който по думите му не те заслужаваше. С него се чувствах истинска, чувствах се жена, чувствах стабилната връзка на семейството, сякаш ние с Хенри бяхме семейство, а не с Рандолф, който, въпреки че му се бе родил син, отново обикаляше по незнайни места. А Хенри беше винаги с мен и в най-щастливите, и в най-трудните моменти. Въпреки всичко, и двамата си давахме сметка, че тази връзка е невъзможна. Защото Рандолф бе главата на семейството, не Хенри. Той не можеше да ни осигури бъдеще, защото никъде не го искаха на работа с тази диагноза. Всички го мислеха го за невменяем, за крадец, за лош човек, а той не беше такъв. Понякога мечтаехме за охолен живот, въпреки че знаехме, че няма как да стане. И един ден Хенри ми предложи онази идея.

— Да убиете татко? — недоумяваше Том.

— Да убием баща ти и той, Хенри, да се представя за него пред обществото.

— И ти се съгласи! Така ли?

— Не, не бях съгласна. Не можех да направя такова нещо. Тогава той ми каза, че сам ще го направи. Не искаше да ме измъчва с подобни дела.

— Как го уби?

— Бяхме планирали всичко. Когато Рандолф дойде от запас, му предложих той да занесе вечерята на Хенри, за да го види. Щом Рандолф взе храната и тръгна по стълбището за подземието, аз започнах да удрям с желязо по металните тръби в банята.

— Удряла си по металните тръби?! Сега разбирам.

— Така трябваше да предупредя Хенри, че брат му идва към него. След това не знам, какво е станало, защото си легнах. Но не успях да заспя. Късно вечерта дойде Хенри и ми съобщи, че всичко е минало добре. Повече не говорехме по тази тема. Все пак се молех Рандолф да е жив. Да се е съгласил да смени самоличността си и да е заминал за Швейцария. Не исках да узная какво точно се е случило в онази нощ. Не исках да мисля, че Хенри е убиец. Исках просто той да е... да е Рандолф. Това е.

— Вие нямахте ли съвест? Нали ме учехте, че едно от най-добрите качества на человека е добротата?

— Това беше единствената ни грешка — след този отговор на Летисия, Том си помисли, че отново ще изпусне парата, но в другия миг се съвзе и продължи:

— Какво стана след това?

— На следващия ден той напусна армията и почти веднага заминахме за Лос Анджелис, където с парите на Рандолф купихме къща. Аз повече не се върнах в Прегин. Той ходи няколко пъти, за да изтре следите от престъплението и да събере багажа. Когато се прибра ми сподели, че се е отървал от трупа и в същото време си е подготвил визата и билета за Швейцария.

— Изхвърлил го е в кладенеца.

— Кое?

— Тялото на Рандолф. На истинския ми баща.

— Не знам какво е направил, защото никога не говорехме за това. По-късно започнахме бизнес, като купихме малко предприятие. Хенри или по-точно — Рандолф, както вече се наричаше, беше амбициозен, вървеше му добре в работата и постепенно превърна малкото ни предприятие в огромна компания. Той ни дари с любов и щастие — неща, които едва ли Рандолф щеше да ни даде. Аз вече не се чувствах робия в собствения си дом, ти порасна в обич и грижи, изучи се и след това пое компанията. Искам да ти кажа, че аз никак не съжалявам за станалото. Ние с Хенри заслужавахме да бъдем щастливи.

От гърлото на Том отново проехтя звучна въздишка:

— Но, мамо, не чувстваше ли, че това е нечисто щастие? Тези пари, имоти и компании, които имаме, са покварени, порочни, те са на основата на брутално убийство.

— Не и когато намериш щастието, което заслужаваш. Аз живях добре с този човек и съм доволна от него. Ти също трябва да си доволен, без значение дали ти е истински баща или не — Летисия вече говореше с възторг.

— Бях доволен. Сега се чувствам предаден. В момента си мисля, че сте ми се подигравали през цялото време. А това боли най-вече, когато те предадат твоите най-близки хора. Имам чувството, че всичко, което притежаваме, е някак си изродено, незаслужено.

— Искам да затварям! Нямам желание да разговарям повече по тази тема — каза ядно Летисия и рязко затвори телефона!

Том остана няколко минути със слушалката в ръка. До него Тревор бе чул всичко, но и този път не смяташе за редно да се намесва.

Вечерта в къщата на градоначалника, малко преди лягане, Том отново се зачете в дневника.

Брат ми ме прие да живея в мазето. При влагата и насекомите. Може би съм му благодарен за храната, но искам малко по-голямо уважение от негова страна.

Следваха отново отчаяни стонове от типа:

Не мога да имам деца! Това, което исках най-много, единствената ми надежда в този живот угасна. Защо все на мен ми се случват нещастията?

По-надолу пишеше следното:

Летисия е чудесно момиче. Тя е единственото хубаво нещо в този мрачен дом. Когато съм с нея, времето минава толкова бързо. Но тя е бременна, скоро ще има дете. Детето на брат ми!

Летисия ще роди детето на Рандолф. А той, както винаги, не е с нея. Но аз винаги ще бъда до тази прекрасна

жена. И в най-самотните моменти. Защото я обичам. Аз я обичам, по дяволите!

Детето е много хубаво. Не мога да му се нарадвам. Зная обаче, че не е мое и няма да бъде мое, защото аз съм злощастен пленник на съдбата.

Предстояха много подобни писания за малкия Том и за любовта на клетника към Летисия. Накрая обаче няколко страници бяха откъснати, а след тях имаше и един празен лист. Следващите драскания бяха с едри, но трудно четливи букви. Явно бяха написани бързо или в състояние на силно въодушевление:

Аз имам шанс в живота! Шансът е нещо, което го заслужавам!

Лошото трябва да бъде поправено, за да се възцари доброто. И аз, и Летисия, и Том заслужаваме да живеем пълноценно.

Приликата с брат ми е поразителна. Само трябва да се облека с неговите дрехи и никой няма да ни различи. Снимките ни в документите са еднакви, какво значение има кой, кой е?

Последната страница беше украсена по ъглите, навярно тя беше специална по някакъв начин. Том затвори очи, не искаше да прочете написаното там, но след малко отново ги отвори и погледна в старата хартия, където с големи букви беше надраскан следния текст:

ДНЕС Е ЧАСЪТ НА ИСТИНАТА! АЗ ТРЯБВА ДА ГО НАПРАВЯ И ЩЕ ГО НАПРАВЯ! ДАНО ГОСПОД МИ ПРОСТИ!

IX

Том спа дълбоко, но Тревор го събуди рано, защото трябаше да ходи на работа. Гостът се качи на колата и се прибра в къщата си. Беше малко по-ведър от снощи, главно заради хубавия сън в къщата на приятеля си и заради благите сутрешни лъчи на слънцето, подаващи се откъм планината.

След като поседя около четвърт час на канапето във всекидневната и след като вече гледаше тъпло в някаква точка от полуутъмното пространство, той решително излезе на двора. Искаше да намери кладенец — този кладенец, в който според духа е заровено тялото на истинския Рандолф.

Това място бе наистина красиво. Том отиде до горичката, където мярна изгорялата кошара на Хенри. А брястовия лес беше прекрасен зелен оазис. От него тръгваше покрита с бурени алея, водеща към шадраван, украсен с изящни, но покрити с мъх статуи. Целият двор бе обрасъл с треви, обаче все още личаха очертанията на градинките и пътеките. Настроението на домакина се приповдигна докато ходеше по двора, защото досега не бе имал възможност да се порадва на тази красота.

Том обиколи замъка от всички страни, но не откри никакъв кладенец. „Може да е бил затрупан“ — помисли си той. Тогава започна да проверява под всяко буренче, дали има издигнато или хълтнало пространство или остатък от зидария.

Пред къщата спря автомобил и от него слязоха Бети и Роби. Когато ги видя, Том възклика изненадано:

— Охoooo, каква изненада! Здравейте!

— Здравей, скъпи — Бети също беше развълнувана. — Ако знаеш колко пъти те търсихме, но ти така и не вдигна телефона. Какво се случва с теб?

— Може би не съм бил покрай телефона.

— Не приличаш на човек. Сякаш си преживял кошмар.

— Ако знаете какво се разкри, няма да повярвате!

— Кажи какво се разкри, татко? — възторжено се намеси Роби.

— Оказа се, че човекът, който ме е отгледал, този, който ми се е водел баща, всъщност е лъжец и убиец!

— Какво искаш да кажеш, скъпи!

— Хенри, братът близнак на баща ми Рандолф, го е убил и е взел самоличността му.

— Том, недей да говориш така пред детето, моля те. Ако искаш да отидем да се поразходим.

— Искам и аз — каза Роби любопитно.

— Ти ходи и наглеждай колата, ние ще се върнем след малко — отговори му Бети.

Роби изпълни с негодувание заповедта. А по време на кратката разходка, Том разказа на съпругата си всичко, което бе преживял тук, докато ги е нямало. Бети беше изключително изумена:

— Това е ужасно, Том! Никога не съм предполагала, че Рандолф е способен на подобно нещо. Просто... не мога да повярвам.

— Истина е, скъпа. Колкото и да не ми се иска, такава е реалността. Този дух, който витае в замъка е на татко, на истинския ми баща.

— И какво ще правим сега?

— Искам да намеря кладенец. Искам да изровя трупа му и да го погреба. След това ще си заминем от тук. Завинаги!

— Тук няма кладенец. Поне аз не съм виждала.

— Може да е затрупан, за да не личат следите.

— Все си мисля, че вероятно в архивите има планове на къщата.

Защо не помолиш Тревор да потърси?

— Това е много добра идея, скъпа! Много добра! — каза след кратък размисъл Том, след което целуна силно съпругата си. — След малко ще му се обадя. А сега нека свалим багажа.

Те пренесоха в къщата големия сак, съдържащ главно хранителни продукти от Лос Анжелис, и после Том направи сочен ростбиф. Обядваха отвън, на двора. Веднага след това той телефонира на Тревор и го помоли, ако няма много работа, да потърси стари планове на къщата. След това влязоха в имението и седнаха на канапето във всекидневната. Том им предложи да полегнат, защото и тримата бяха много уморени.

Вече бяха в спалнята, когато започнаха до болка познатите звуци — звуци от удари на желязо по метални тръби. Том се напрегна, Бети хвала ръката на Роби. По едно време дойде слабата човешка реч, последвана от неистовите викове за помощ. Том излезе от спалнята, слезе долу, мина смело под леко клатушкаща се полилей, после спря, вдигна ръце във въздуха и извика:

— Татко, разбирам гнева ти и съжалявам! Това, което искам, е да намеря тялото ти и да го погреба.

Бети и Роби също отидоха долу и застанаха до Том. Той продължи да вика:

— Това е единственото, което мога да направя за теб, като твой син. Дано духът ти намери покой. Обичам те!

Полилеят отново се разклати, този път малко по-силно. Духът на Рандолф беше около тях и навярно го чуваше. Том се отпусна, наведе глава и затвори очи. Бети го прегърна, а Роби тихо се шмугна между двамата. След около минута, тримата отново се качиха в спалнята, където трябваше да се слеят с красивите и отпускащи покой на съня.

Бяха събудени от мелодията на мобилния телефон на Том. Обаждаше се Тревор:

— Намерих стари планове на имението ти. Ако искаш, ела в офиса ми.

— Много добре, Тревор! Благодаря ти! Само да се облека и идвам.

А след двадесетина минути Том, Бети и Роби вече се намираха в офиса на Тревор Дильн. Той взе две големи скици и ги разстла на бюрото си.

— Познаваш ли съседите си Пол и Дора?

— Пол и Дора ли? — обади се Бети. — Познаваме ги. Един ден им отидохме на гости, но след това не сме ги виждали.

— Това бяха майка и син, имаше и някакво малко момиченце — вметна Том, — но явно рядко се задържат у дома си.

— Така е, Пол се занимава с бизнеса си в магазина или пътува — нали е пътуващ лекар, — а Сесил, дъщеря му, в повечето време прекарва при майка си в Кингстън, на осемдесет мили от тук. Дора рядко излиза от къщата, много трудно ѝ е придвижването.

— Разбирам. И защо ми споменахте тези хора?

— Те построили къщата си преди двадесет и осем години върху терен, който преди това е принадлежал на фамилия Гайгер, и който Рандолф е продал на Макс Стивънс, баща на Пол и съпруг на Дора. Той е починал преди тридесет години. Рандолф се е договорил с Макс за парцел от двадесет и три хектара за сумата осемстотин тридесет и три долара. Това също е била смешно малка сума, дори и за онова време.

— Изненадите стават все повече и повече — Том плесна с ръце.

— Може би там е бил кладенец? — каза Бети.

— Ето го тук — Тревор посочи на картата.

— Значи да го търсим в двора на Пол Стивънс?

— Не в двора. Вижте новия план на двете къщи, скициран през седемдесет и седма. Сега нека направим съпоставка. Ето какво се получава: Кладенецът се намира под къщата на Пол Стивънс. И точно, под стаята на Дора.

— Какво ще правим сега?

— Предлагам да посетим магазина на Пол. Но не съм сигурен дали ще разреши да копаем.

— Едва ли някой ще даде с лека ръка да се копае в дома му.

— А, Том, щях да забравя! Открих в Интернет данни за болестта „Шизофрения с маниакална депресия“. Според професор Пиърс, един от най-големите психиатри в страната ни, тя е болест, при която пациентът има някаква изконна цел и се стреми с по всякакъв начин да я постигне. В това време болният на моменти изглежда все едно е психически разстроен. Ако не постигне целите си, той след време полудява напълно. Но ако ги постигне, може да живее като нормален човек, без дори да се появяват симптоми на лудост или мания. Тоест, да оздравее напълно. Мисля, че нашия приятел Хенри наистина е оздравял.

— Да, и аз така мисля, че е станало. Много интересно.

— Чичо Тревор — изненадващо се обади малкият Роби (Тревор за миг почувства силно неудобство, задето изговори тези неща пред детето), — не сте ли се запитвали защо се появяват духовете?

— Ами, питал съм се понякога? Какво ти е мнението, малкия?

— Че те се появяват на такива места, където има заровена тайна и няма как тя да се разкрие — каза със завидно самочувствие малкото дете.

Тревор погледна Том и заяви:

— Ето един бъдещ професор. Аз споделям напълно неговото мнение. А ти какво ще кажеш, „татко“? — шеговито се засмя шерифът, отърсвайки се по този начин от моментното неудобство.

— И аз така мисля. Браво, момчето ми! — Том го потупа по главата. — В света има толкова много неразкрити тайни и навярно затова се появяват духовете, които всъщност са душите на мъртвите, за да насочат вниманието върху себе си и така да се разкрият тайните им.

— А тогава защо има толкова много безследно изчезнали или незнайно къде убити? Аз не съм чул досега някое престъпление да е разкрито чрез призрак — Роби продължи с въпросите си.

— Може да има, но никой не го споменава, а и хората се плашат от тези неща. Те мислят, че всяко свръхестествено явление носи заплаха за живота и здравето им и затова бягат панически от него.

— А и ако кажеш, че си видял призрак, всеки би те помислил за луд — обади се отново Роби.

— Но ние не се уплашихме — каза Тревор и се обърна към Том — и ти и аз се втурнахме да изследваме тази загадка. Дали сме луди, Том?

— Не сме луди, просто повярвахме на сетивата си. Аз съм човек, който държи много на фамилните връзки, тоест, семейството е много важно за мен. И бих искал да науча всяка тайна, свързана с него, независимо каква опасност за живота или здравето ще ми донесе тя. А за теб — ти или си прекалено луд, или си прекалено отзивчив, защото едва ли друг би го направил. Ти си голям приятел, Тревор и аз ти благодаря за помощта. Никога няма да забравя този жест.

— Благодаря ти за откровението Том — по лицето на градоначалника се появи лека руменина, но той бързо възвърна предишното си делово изражение. — Предлагам да тръгваме към магазина на Пол.

* * *

В магазина ги посрещна едно мило момиче, което Пол наемаше като продавачка. Когато и заявиха, че търсят собственика, тя влезе в склада и след малко се появи придружавана от самия Пол Стивънс.

— Тревор, Том, Бети, здравейте. Хей, Роби. — Пол стисна ръката на хлапето. — Как сте? На какво дължа честта?

— Пол, трябва да поговорим. Имаме една молба към теб — отговори Том.

После накратко обясни искането си да изкопае кладенеца под стаята на майка му. А Тревор му каза, че на това място е заровен труп, който трябва да намерят. Разказаха му и за събитията в Гайгеровото имение и за последвалите открития. Пол ги гледаше и слушаше с интерес, но след това им отвърна:

— Не мога да направя това. Майка ми се движи трудно и не бива да позволявам да се разкопава стаята ѝ.

— Аз поемам разходите по възстановяването и ремонта. Знаете, че мога да си го позволя — опита се да го убеди Том.

— Н-не, не мога. Майка няма да го понесе.

— Все пак, в случай че размислите, може да ми се обадите. Ще ви бъда много благодарен, ако ми направите тази услуга.

— Добре Том, ще си помисля, но не обещавам.

Не искаха да го насиљват. Пол най-вероятно нямаше да се подаде, ако беше подложен на натиск, освен това той можеше да се отдръпне от тях и да загубят добросъседските си отношения. Тогава не биха имали никакъв шанс да намерят кладенеца.

Имаше още един начин да открият трупа, но той щеше да отнеме много време, а и много разходи. Шансът им беше да прокопаят тунел от двора на Гайгеровото имение, който да минава под двора на Пол. Обаче трябваше да копаят чак докато достигнат мястото под стаята на Дора. Тогава вероятно работата им ще продължи два или три месеца, а можеше и повече.

Бети беше планивала да вземе Том и всички да отпътуват тази вечер, но съпругът и я убеди да останат поне още един или два дена. Искаше да свърши работата докрай, а и Роби ги увери, че вече е преодолял страхът и е готов да се изправи очи в очи срещу духа.

Тази вечер в спалнята Том и Бети правиха секс, а в другата стая Роби спеше. Противно на очакванията на съпругата си, Том беше като жребец, което накара Бети да лудее от щастие, отвръщайки му с невероятна енергичност. Двамата не бяха вършили това удоволствие от

няколко дена и в тях се отвори някаква стръвнишка страст. След края на сладкото мероприятие те се отпуснаха неподвижно върху матрака на широката спалня.

XI

Том беше буден и обмисляше варианти как да извади трупа от кладенеца, докато останалите спяха дълбоко. По някое време отново се извисиха звуците и ударите по металните тръби, но той само си запуши ушите да не слуша повтарящия се екот от ужасното събитие, случило се преди много години. Накрая заспа неусетно.

Бети и Роби станаха към осем. Домакинята направи закуска и кафе и с малкия ядоха. Том пък беше събуден към десет часа от грубия звук на звънеца. Чу как съпругата му отвори вратата. След това позна гласа на Пол Стивънс:

- Здрави Бети, как сте?
- Добре Пол, тъкмо закусвахме. Заповядай.
- Благодаря. А Том къде е? Искам да поговоря с него.
- Ей сега ще го извикам. А ти Роби налей кафе на чичо Пол и му поднеси кейк.
- Добре, мамо.

Том не изчака Бети да го извика, а направо слезе долу. Бети го посрещна:

- Том, тъкмо щях да се кача, Пол те търси.
- Здравей, Том — поздрави го съседът му.
- Здравей, Пол. Какво те води насам?
- Искам да поговорим. Ще ви дам разрешение да копаете в къщата ми — гласът на мъжа бе дрезгав и слаб, изражението на лицето му — напрегнато.

Том повдигна вежди изненадан:

- Благодаря ти, Пол, много съм ти задължен.
- Трябва да поговорим, но по-добре да не е пред детето.

Роби с гримаса на негодувание напусна всекидневната, понеже и този път го игнорираха от „важните“ разговори.

— Том, тази нощ отново бях събуден от майка. Тя ме будеше често преди това, казваше, че от време на време ѝ се привижда огромна яма в средата на стаята. Отдавах го на възрастта ѝ. Но тази

нощ, когато ме събуди, реших да огледам стаята ѝ. Отворих вратата и замръзнах. Може би ми се привидя, не зная, но в средата на стаята зееше голяма дупка, пълна с вода. Стените на дупката бяха от каменен зид, което показваше, че това е кладенец и веднага си спомних разказаното от теб. Докато гледах смаян към кладенеца, отвътре изплува човек. Имаше чудовищен вид, беше бял като мъртвец. Целият беше съсиреди от кръв. След малко водата започна да помътнява и почервенява, сякаш кръвта му се смесваше с нея. Изведнъж, най-неочекано, той протегна ръце. Спомням си, че извиках панически, после хванах майка за ръцете и я измъкнах от стаята. По-късно отново влязох, но там нямаше нито дупка, нито човек, като че ли всичко това се бе изпарило. Бях чувал истории за невероятни неща, някои от тях за вашето имение. А и като знам какво ми разказахте снощи... просто го направете.

Пол се взря плахо в Том и Бети, които му отвръщаха със съчувствени погледи. Той продължи:

— Страх ме е за семейството ми, Том. Искам да разрешите този случай възможно най-скоро.

— Ще го направим още днес, Пол. Обещавам ти, че майка ти ще спи спокойно.

Малко по-късно вече разговаряха и с Тревор, който също сърдечно благодари на Пол и се зае да намери копачи. За тази цел се обади на двама хамали, които наемаше за ремонт на канализацията и улиците. Те отначало отказаха, навсякърно заради страховитите слухове, но когато Том им обеща голямо възнаграждение, хамалите приеха предложението.

След около час вече бяха в къщата на Пол и Дора Стивънс. Първо откъртиха дървения паркет, а след това започнаха да разбиват бетона под него. Подът беше пробит чак в два часа, а когато мащата и последните остатъци от бетона видяха каменната зидария на кладенеца — затрупан с пръст и камъни. Хамалите зачистиха големия отвор, като единият копаеше вътре и слагаше пръстта в кофа, а другия изтегляше кофата с въже и изхвърляше съдържанието ѝ през прозореца. В осем си тръгнаха, отлагайки останалата част от работата за следващия ден. Тревор предложи на Дора да пренощува у тях. А на Том, Бети и Роби

им предстоеше още една вечер в зловещото имение. Преди това те с охота приеха да вечерят у Пол.

Тази нощ не се чуваха удари или ужасяващи гласове. Тримата членове на Гайгеровата фамилия спаха спокойно. Това с най-голяма сила важеше за Том, който, от както беше тук, не бе спал добре.

На другия ден те се събудиха рано, но бяха бодри и в добро настроение. Закусиха набързо и отидоха в къщата на Пол. Хамалите и Тревор бяха дошли рано и вече работеха.

Около час след пристигането на Том и Бети, единият от тях — този, който копаеше — се провикна въодушевено:

— Открих го! Открих скелета!

Издърпаха работника горе, след това завързаха въжето за здравия прозорец, Том, Тревор и Бети взеха едно фенерче от Пол и се спуснаха в тясното пространство. Когато стъпиха на земята, Том светна с фенерчето и освети дъното. Там зееше скелет. Скелетът на Рандолф Гайгер.

От униформата му бяха останали мокри парцали, а на врата му висеше медальон — полумесец. Това беше другата половина от медальона на майка му, онази „изгубена“ от фалшивия Рандолф реликва, свързваща го завинаги с Летисия. Том клекна до разложените останки, взе медальона и прошепна:

— О, татко...

Думите прозвучаха тихо, но толкова прочувствено и емоционално, че имаха силата на милиони изригващи вулкани. Те олицетворяваха загубата и изгубеното, олицетворяваха свещената връзка между баща и син, между родители и деца. Цялото лъжливо щастие, всичките несметни богатства не могат да заменят липсата на доверие от страна на най-близките хора. Защото най-щастливите семейства са истинските, непокварените. И няма значение колко благоразположени и благонадеждни са хората, колко неща могат да си позволяят и колко неща могат да дадат, след като липсва тази велика семейна идилия, тази невидима нишка със здравина на вековна крепост, този извор на мъдростта и благоденствието.

Всички гледаха застаналия до скелета Том със съчувствие, с искрено уважение. В очите на Бети и на Тревор се появиха сълзи.

* * *

Трупът беше изкаран и положен в един стар сандък, който намериха в мазето, след това закаран с автомобила на Тревор в участъка. По-късно Пол намери от болницата хубав ковчег, в който положиха останките. Тревор уреди гробно място и прати двамата хамали да изкопаят гроба.

Церемонията мина бързо. В четиринаесет часа на гроба бяха тримата представители на семейство Гайгер, Пол, Тревор, Трейси, двамата хамали и баптисткият свещеник. Свещеникът произнесе няколко прочувствени слова, след което ковчегът беше спуснат в гроба. Том си мислеше колко пошло е погребението на истинския му родител в сравнение с онова на лъжливия му баща в Лос Анджелис. Но това нямаше толкова голямо значение. По-важно беше уважението, жеста към мъртвия. Защото и най-скъпото царско погребение не би го върнало към този свят. Върху гроба Том сложи дървен кръст с надпис:

Рандолф Гайгер, роден петнадесети април, хиляда деветстотин тридесет и трета, погребан на двадесет и юли две хиляди и трета.

С уважение: Негов син Том Гайгер.

След погребението отидоха в един ресторант, намиращ се в партера на участъка, където Том се отблагодари на присъстващите с обилно количество храна и напитки. Бети, Трейси и Роби бяха поели охотно темата за превратностите на съдбата, Бети откри в Трейси страхотна приятелка и събеседничка. През време на разговора често им се налагаше да слушат с удоволствие малкия Роби, на който му се беше развързала приказката и който ги прекъсваше при всеки удобен момент. Говореха за домакинството, за работата, за компанията на съпруга ѝ, за приятелите на малкия Тревор беше седнал до Том и двамата разговаряха по съвсем други теми:

— Какво ще правиш сега? Вероятно ще си тръгнеш и ще продължиш делото си в „Gamestorm ltd“?

— Да. Отпуската ми приключва и още тази вечер ще тръгнем. Може би ще навестяваме от време на време къщата. А и другата отпуска отново сме тук.

— Ще ми липсваш, приятелю — каза с нотка на тъга Тревор, — с теб преживяхме много. Определено този период от живота си ще го запомня завинаги.

— Ти също ще ми липсваш. Не си спомням да е имало мъж досега, с който да ми е било така приятно да общувам. Когато имаш възможност заповядай със семейството си в Лос Анжелис. Ще ми бъде много драго да ми гостуваш. А и искам да ти върна всички жестове, които направи за мен. Тук разбрах, че все още има хора, за които целта в живота не са парите, а да спечелят уважението на другите. Такъв си ти, Тревор, и аз много се радвам, че те имам за приятел.

— Благодаря ти, Том. Това признание значи много за мен, най-вече изречено от устата на толкова влиятелна и уважавана личност.

Двамата си стиснаха ръцете. Отдалече изглеждаха като двама пияници в меланхолично настроение, макар и да не бяха пили много.

— Не е ли странно? Две погребения на един и същи човек в рамките на една година, и то с различни трупове — попита в леко ироничен тон Тревор.

— По-интересно е какво ще правя с гроба на татко в Лос Анджелис. Мисля да му махна паметника и да го обезлича. Този човек не заслужаваше да бъде погребан в двора на семейния ни параклис.

— Не мисля, че си прав, Том. Ти все още си афектиран и не разсъждаваш нормално. Според мен просто трябва да смениш надписа на Рандолф с Хенри.

— Само това ли? След всичко, което този човек е направил?

— Само това Том. Аз не съм убеден, че Хенри е бил толкова черен и ужасен. Той просто е имал реалната цел да живее добре, бил е добър стратег, както и честен и услужлив приятел. Той ви е обичал — теб и майка ти, — като свое семейство, стараейки се да не ви липсва нищо.

— Но той е УБИЛ истинския ми баща! — възрази Том. — Убил е брат си близнак! Братоубийството не е ли един от най-тежките грехове? Смятам, че само с това свое деяние той трябва да бъде мразен. Той не заслужава тези пари, тези богати имоти. Всичко това е

на истинския ми баща, този, който ме е създал. А Хенри ги е взел на готово чрез убийство и с тях е направил този земен рай.

— Така е, но едва ли истинския Рандолф би направил това. Наистина, за убийството, което Хенри е извършил, би трябвало да бъде съден, но той все пак е искал да живее по-добре, да живее истински, да изпълни ЦЕЛИТЕ си. Със сигурност ако е имал друга алтернатива, която да не включва убийство, би се възползвал от нея. Не мисля, че Хенри е бил толкова лош и въпреки че е извършил такъв ужасен и непростим грех, той е бил един от малкото в живота му. Може би накрая Хенри дотолкова се е приспособил в ролята на брат си, на истинския ти баща, че наистина си вярвал, че е той.

— Навярно си прав, обаче в случая Рандолф е добрият герой, а Хенри — лошият. И все пак как е възможно тази личност, след такова кърваво престъпление, да се превърне в най-добрания и уважаван човек?! Не е правилен и не е справедлив този негов приз.

— Всичко е възможно, Том. Жivotът не е нискобюджетен филм или приказка. Тук няма добри и лоши, може би хората трябва да се делят на добри и по-малко добри.

— Разбирам те напълно. А смяташ ли, Тревор, че близнаките са свързани помежду си чрез психологическа връзка. Аз зная, че четат мислите си, често чувствата им съвпадат и действат като едно цяло.

— И аз мисля така, това е необясним психологически феномен. Все още се питам дали живият Хенри е взел част от положителните качества на брат си след смъртта му, а лошото — характера му — е изхвърлил заедно с трупа.

— Само Бог знае. Останалото са догадки.

— Ами майка ти? Ще ѝ простиш ли? Аз зная, че трябва да го направиш.

— Не зная — замислено отвърна Том. — Прекалено много съм разочарован от всичко. Сигурно ще мине време, докато се решава. Тя е скрила истината не само от мен, но и от света. Не е ли ужасно?

— Ужасно е, приятелю. На твоето място и аз не зная как бих реагирал. Но ми се иска да вярвам, че и тя не го е направила със зъл умисъл. Може би така е било най-добре.

— Прав си. Може би така е било най-добре — обобщи Том. След това разговорите им преминаха на друга тема.

Тръгнаха си към осем. На всички им беше забавно и въпреки печалното събитие, отдавна не бяха се чувствали така освободени. Именно затова се забавиха толкова много в ресторана. Том, Бети и Роби решиха да пренощуват в къщата, а на следващия ден сутринта да си тръгнат. Обаче трябваше тази вечер да съберат багажа, за да не губят време. Том и Роби предположиха, че духът на Рандолф няма да ги притеснява повече. Бяха направили каквото могат, трупът беше намерен и погребан, а тайната — разгадана. Утре ще си отидат в Лос Анджелис и отново ще се върнат към своя начин на живот. Вероятно Том щеше да промени за известно време отношението към майка си, но и с това ще се свикне рано или късно, защото времето може да излекува всяка една болка, колкото и да е мъчителна.

XII

Влязоха в огромната стара къща. Искаха да седнат за малко, защото последните дни бяха изключително уморителни, след това щяха да започнат да събират багажа.

Някакъв звук ги стресна. Отново се чуха познатите удари по метални тръби — ударите, с които преди четиридесет години Летисия бе предупредила Хенри, че Рандолф идва към него.

— Оо, не, пак ли се започва? — извика Бети.

— Духът не си е заминал и никога няма да си замине — заключи мрачно Роби.

Те продължиха да седят на канапето изчаквайки повтарящото се във времето събитие да приключи. Познатата човешка реч този път звучеше по-гръмко от всякога, макар и все още неразбираемо. Речта свърши и след малко пак проехтяха прочувствените викове за помощ — виковете на отчаяния Рандолф, изправен пред прага на смъртта, предизвикана от най-близките му хора. В този миг някои от прозорците започнаха да се отварят и затварят. Полилеят се заклати силно. Огромният портрет на стената се разтресе. Разгневеният дух отново влизаше в действие. Том стана от канапето и се провикна към огромното празно пространство, заемащо по-голямата част от помещението:

— Какво искаш още? Нали разкрихме тайната ти? Нали те погребахме? Какво искаш още?! Остави ни на мира!

Огромен слой мазилка се отрони от тавана и падна недалеч от тях. Бети и Роби наддадоха вой в един глас.

— Сприии... сприии... — мъжът викаше истерично.

Но какофонията продължаваше. Тежкият полилей се откачи от тавана и падна със страхотна сила на пода. Навсякъде се разхвърчаха стъкла.

— Сприии, мамка му! — крещеше Том. Роби плачеше. Бети хвана Том и Роби за ръцете и изрече:

— Да изчезваме — но в другия миг грамаден бетонен блок се стовари пред входната врата и блокира изхода им.

* * *

Летисия слизаше от автобуса на една от спирките в Прегин. Нещо ѝ подсказваше, че тази вечер трябва да бъде в своя роден град. Тя все още не можеше да си обясни дали всичко това е сън или някакво предчувствие. Възрастната жена тръгна нагоре — по стръмните улици, водещи към имението, в което бе живяла отдавна.

* * *

Том продължаваше да крещи неистово:

— Спри, проклет призрак! Остави ни най-сетне на мира! Татко, ние не сме виновни! Не ни го причинявай!

— Таткоо! — викаше Роби. — Трябва да се измъкнем! Ще умрем!

В този момент дървеният парапет на стълбището към горния етаж и вестибюла се запали. Откъм падналия полилей също изригна огън. От нищото идваха страховити звуци, издавани от зловещо невидимо изчадие от пъкъла — сякаш самия Сатана бе пристигнал тук и бе превърнал тази стара къща в страховит декор от злокобна филмова продукция. Том, Роби и Бети отидоха до затрупания изход и безуспешно опитаха да махнат бетонните отломки. Зловещият дух — този, който уби Фредерик, — сега се опитваше да убие и тях.

* * *

Летисия приближаваше все повече къщата. В главата си чуваше звуци, които я подканваха да върви напред и само напред. Понякога спираше и се питаше какво прави тук, после отново тръгваше.

* * *

Том махна няколко големи остатъка от срутилия се бетонен блок. Бети се обърна назад и видя, че голяма част от всекидневната бе вече в пламъци. Роби крещеше с всички сили:

— По-бързо татко, ще из... — но беше прекъснат от ново срутване на тавана.

Този път бетонът се стовари върху горящия полилей. Стените започнаха да се пропукват. Близо до тях се сгромоляса дограма на прозорец. Том беше поизчистил малко изхода, но сега трябаше да счупи стъклата на вратата, за да излязат в малкото помещение между двете входни врати, след което да отворят външната метална врата и да избягат. Но щом Том разби с камък портата, таванът на малкото помещение също се срути, оставяйки последния им изход затворен. Димът стремглаво се стелеше към тях и малкото момче започна да се задушава. А незначителното количество чист въздух, идващо от голямото помещение, беше достатъчно единствено за да поемат дъх.

Бети взе детето и обви главата му в блузата си. И тримата бяха мръсни, покрити с черните сажди от пушека, същевременно и побелели от прахта на разбития бетон. Горещината ставаше непоносима. Том пръв стъпи върху бетонните късове, покрили малкото помещение, а след това помогна на Бети и Роби да направят същото. Голямата всекидневна бе цялата обвита в пламъци. На Том му прилоша.

* * *

Старата жена започна да изкачва стъпалата на пряката пътека, водеща до прокълнатото място. Тя видя дима, който се издигаше като черен облак в мрака и който обгръщаше с лапите си цялата местност. За миг си помисли, че нещо се случва с Том, Роби и Бети, но после отново чу гласа в съзнанието си, извисяващ се над всяка нейна мисъл.

* * *

— Хайде по-бързо! — крещеше Том. — Нямаме време!

— Роби е много зле, едва се държи.

— Ела, момчето ми — каза Том, сетне хвана ръката на сина си и го придърпа към себе си. След това подаде ръка и на съпругата си. Когато и тя се измъкна от адския капан, нещо отвътре избухна и дървената врата се запали. Пред тях оставаше само здравата желязна порта. Тя имаше стъкла, но металните решетки не позволяваха да се излезе навън при евентуално счупване на прозорците. Семейство Гайгер бе в почти безизходна позиция. Том отчаяно се опитваше да разбие желязното препятствие, което за зла участ се отваряше навътре.

Тогава Бети взе един отломък и започна да чупи стъклата. Димът заизлиза навън, а оттам нахлу свеж въздух. Те подадоха главите си и вдишаха дълбоко от приятната хладина. Огънят почти достигаше гърбовете им, а жарката топлина ставаше все по-силна и все по-изгаряща. Трябваше да се действа бързо.

Том започна да отмества един по един бетонните блокове, но отново част от тавана се срути и се посипа пред вратата, което отчая до голяма степен клетото семейство. Тогава или съдбата, или Бог им дойде на помощ точно в момента, в който мислеха, че всичко ще свърши трагично. Тази част от стената, намираща се над вратата, се пропука и се откърти, накланяйки самата врата и желязната ѝ греда леко навън. Том, виждайки шанс за спасение, заудря силно портата с крак. При всеки удар тя се отместваше все повече и повече, а в един момент просто падна, не устоявайки на натиска от срутилия се бетон и от ударите на Том — тъкмо навреме, защото пламъците вече напираха осезаемо. Мъжът хвана замаяните Бети и Роби и ги поведе навън, към спасението.

След това излязоха и от двора. Том и посьвзелата се Бети помагаха на задушения от дима Роби и така тримата се придвижваха с бързи крачки напред.

* * *

Летисия беше на върха на хълма, откъдето се откри гледка към пущещото имение. Мракът не позволяваше да се вижда добре, но възрастната жена съзря играещи светлини откъм прозорците, което

безспорно означаваше, че старата къща гори. Спра за миг. Беше уплашена от ставащото, беше като в несвяст. Ала отново гласът в съзнанието, този варварски, обладаващ глас, я подканя да продължи по пътя си.

* * *

Тримата вече бяха на безопасно място, до първите къщи на градчето. Помагайки си един на друг, те продължаваха да е движат.

* * *

Летисия влезе в двора и застана пред горящата сграда. Тя не можеше да влезе, защото пожарът бе завзел целия вход и огънят излизаше страховито навън. Но в този миг в пламъците се оформи някакъв улей, нещо като огнен тунел — сякаш невидимо същество бе разделило пожара на две и бе направило пътека, подобно на онзи фрагмент от Библията, в който Христос бе разцепил водата. Гласът й прошепна, че трябва да върви по улея.

Мина през срутения бетон и влезе в горящата всекидневна. Видя, че се бе образувала просека и към вратата на подземието. Въпреки че беше горещо, отнякъде идваше хладно течение. Тя достигна до металната врата, която се отвори сама. Подземието също гореше, но отново се бе оформила огнена пещера, показваща пътя, по който трябваше да мине. А той беше надолу и направо, към лобното място на съпруга ѝ. Отвсякъде се чуваха удари по метални тръби, досущ като онези, които тя бе възпроизвела преди много години.

Едва сега Летисия усети страх. Страх от това, което и предстоеше да преживее. Едва сега дойде в съзнание и се огледа — тя се намираше в подземието на зловещото имение, където братът на съпруга ѝ го убил с нейно съгласие. Обърна глава, за да се огледа — всичко зад нея беше блокирано от пламъци. Единственият изход беше напред и само напред. Отгоре се чу силен трясък от падане на греди.

Вратата на голямото помещение също се отвори сама. Летисия ставаше все по-объркана. И тази стая, която беше бившата бърлога на

любимия й, гореше с див пламък. Двама души говореха разпалено, гласовете им се чуха откъм малката баня. Летисия бавно приближаваше към нея. Извиха се неистови викове за помощ. Тя знаеше чии са тези гласове, подсъзнанието ѝ подсказваше всичко. Доближи се до банята и открехна завесата. И цялата ужасна СЦЕНА на кървавото престъпление се разкри пред очите ѝ, сякаш прокълнатото минало се бе пренесло по неопределими принципи в настоящето!

Тя видя Хенри и Рандолф такива, каквите бяха на младини. Хенри, със злобен и жаден за отмъщение поглед, нанасяше УДАРИ С НОЖ по тялото на безпомощния си брат близнак, а Рандолф, целият в кръв, ревеше неистово, държейки се здраво за последните късчета живот!

Изведнъж се разнесе страховит, чудовищен ГРЪМ! Всичко за миг се покри с пламъци.

* * *

Том, Бети и Роби вече бяха далече и ходеха по тесните улици на градчето, когато проехтя взривът. Погледнаха назад, към имението — голямо огнено кълбо се носеше из въздуха. После още едно. Чу се друг взрив и стъклата на околните къщи затракаха от ударната вълна. Някои хора погледнаха през прозорците, други излязоха навън, изпаднали в недоумение или стрес. Още едно кълбо от огън, този път огромно, много по-голямо от предишните две, се възнесе в черното небе. Страховитият гърмеж и ударната вълна ги тласнаха силно напред и тримата се намериха върху паважа. Ушите им закънтяха, а мигом след това до тях се посипаха стъкла и парчета от керемиди.

Te лежаха на земята няколко минути — изтощени, капнали от умора. След малко забелязаха, че около тях се бяха наಸъбрали хора.

XIII

Тревор и Том стояха върху руините на бившето Гайгерово имение. Зад тях бе застанала Бети, която прегръщаше Роби. Двама полицаи ходеха и оглеждаха обгорените останки.

— Навярно разбра, че при взрива една огромна отломка е паднала върху къщата на Стивънс и е разрушила стаята на Дора — каза Тревор.

— Разбрах. Тя в болница ли е сега? — попита Том.

— Да, и още има опасност за живота ѝ. Все пак мисля, че е имала късмет. Пол няма да предявява обвинение към теб, навярно се е досетил.

— А как ще обясним причините за пожара?

— Възникнал е неумишлено. Може би е гръмнала крушка. Или някой електроуред. Но няма да се измъкнеш от глобата.

— Така и предполагам — въздъхна Том.

В това време един от полицайите се провикна:

— Шерифе, елате тук!

Четиримата тръгнаха към полицайите. Когато пристигнаха, между отломките видяха изгорял труп.

— Какво по дяволите е това? — извика Том.

— Навярно не сте били сами по време на пожара. Някой е тук не е оцелял — каза единият от полицайите.

— Имало ли е още някой с вас? — обърна се Тревор към Том.

— Не, никой — отговори вместо него Бети.

Том клекна до трупа и хвана почернелия медальон.

Хрумна му идеята, че това може да е възкръсналият труп на баща му, но след като огледа по- внимателно медальона, наведе глава и зарида. Тревор го хвана за рамото.

— Това е майка ми. Незнайно как тя се е добрала дотук и е влязла по време на пожара — плачейки, изрече главата на пострадалото семейство.

— Смяташ ли, че тя го е предизвикала? — Тревор попита съчувственно.

— Не. Пожарът бе предизвикан от духа. Може би той я е извикал по някакъв начин, без знанието ни — отвърна през сълзи Том.

Той стана и направи няколко крачки назад, но се спъна в някакъв предмет. Нежна мелодия от музикална кутия зазвъння с красив екот. Звучеше част от петата симфония на Бетовен. Том поразрови почернелите отломки и извади свирещата музикална кутия, която за удивление на всички беше недокосната от пожара. Том избърса саждите и прочете стария надпис:

От Рандолф за Летисия, с много любов!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.